

resurse spirituale

Nr. 24 - Vara 2010

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

Compasiunea înrădăcinată în EVANGHELIE

Compasiunea înrădăcinată în Evanghelia care transformă
de Byron D. Klaus | 3

Evanghelizarea plină de compasiune
de John Lindell | 7

Lui Dumnezeu îi pasă de oameni
de Craig S. Keener | 9

**Cum să ajungi acolo pornind de aici:
inițierea unei lucrări de slujire în biserica ta**
de Heidi Rolland Unruh și Philip N. Olson | 17

**Lasă păstorii mei să meargă:
clădirea și echiparea bisericilor pentru lucrări de slujire**
de Brand Smith | 22

**Ciclul evanghelizării și al ucenicizării:
un proces interminabil**
de Randy Hurst | pag 27

**Viața într-un blender:
cum să răspunzi nevoilor familiilor mixte**
de Donald R. Partridge | 30

Fii un Barnaba, urmează un Pavel, instruiește un Timotei
de Paul R. Martin | 36

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse spirituale

Colectivul de redacție:

Redactor Șef. Terri Gibbs
Traducător: Laurențiu Pășcuți
Layout: Daniel Ardelean

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei, contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 3 lei (RON) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. RO82RNCB0032046491960001 al LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la B.C.R. Oradea.

Compasiunea înrădăcinată în EVANGHELIA care transformă

de BYRON D. KLAUS

Realitatea tragediilor umane care se petrec acum nu poate fi evitată prin refuzul de a recunoaște impactul lor semnificativ asupra unei mari părți din lume. Statisticile ne arată că până în 2005, 16 milioane de copii din Africa vor fi rămas orfani datorită SIDA. În jur de 35000 de copii mor în fiecare zi de boli care pot fi prevenite și care au legătură de obicei cu lipsa apei potabile și a sistemelor de canalizare. O masivă industrie a sexului face victime în rândul familiilor sărace din țările sub-dezvoltate, unde părinții își vând copiii pentru prostituție, doar ca ei înșiși să poată supraviețui. Ca indivizi, ni se poate rupe inima la gândul că milioane de oameni mor de foame în Etiopia, și totuși ca organizație, răspunsul nostru de creștini pentecostali trebuie să treacă dincolo de un sentiment de simpatie sau chiar de empatie pentru ei. Pentru a da un răspuns semnificativ și ancorat în Biblie, e nevoie de o conștiință sinceră și profundă a istoriei noastre ca pentecostali și a locului pe care-l ocupăm în cadrul mai amplu al creștinismului american.

Focalizarea noastră istorică

Încă de la începuturile sale, Assemblies of God s-a dedicat „celei mai mari evanghelizări pe care a văzut-o lumea vreodată”. Am fost motivați să lucrăm „...atât cât este ziua; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4), deoarece credem în iminenta întoarcere a lui Isus Cristos. Împuternicirea botezului cu Duhul Sfânt și credința că venirea lui Isus era aproape a motivat din punct de vedere istoric organizația Assemblies of God să depună eforturi misionare orientate spre plantarea de biserici indigene.

Primii pentecostali au afirmat clar această caracteristică emblematică. În 1920, J. Roswell Flower a scris în *Pentecostal Evangel*: „Însărcinarea pentecostală este aceea de a mărturisi, mărturisi, MĂRTURISI. ...Este atât de ușor să fim trași deoparte și să facem o

lucrare foarte bună în sine, dar care nu se ridică la nivelul *standardului pentecostal*.”

Alice Luce, unul dintre primii strategii ai misiunii Assemblies of God, rezumă această caracteristică pentecostală astfel: „Când mergem să predicăm toată Evanghelia, ne vom aștepta să avem o experiență asemănătoare cu cea a misionarilor denominaționali sau ar trebui să căutăm semnele care să ne însoțească?”¹

Este foarte clar că eforturile pentecostale de a câștiga lumea pentru Cristos erau concentrate asupra evanghelizării care plantează biserici prin puterea Duhului Sfânt. Este totodată de înțeles din punct de vedere istoric de ce acest obiectiv de lucrare era atât de pătrunzător. Secolul 19 a fost ceea ce istoricii au numit „Secolul Creștin”. El a fost martor la modul în care mișcarea misiunilor moderne a luat avânt și a înflorit. Totuși, acest mare efort misionar a crescut în contextul unor imperii coloniale mondiale. O parte centrală a eforturilor misionare din lumea întreagă consta în „civilizarea” oamenilor ca parte a procesului de „încreștinare” a acestora. Astfel, structuri formale, cum ar fi școli sau spitale, au fost parte a eforturilor misionare depuse în secolul 19.

Când Luce și-a prezentat perspectiva asupra rezultatului pe care ar trebui să-l așteptăm în urma predicării „evangeliei depline”, ea făcea referire în mod clar la înlocuirea strategiilor aparținând secolului 19 de „civilizare și construire de clădiri” cu o încredere în puterea Duhului Sfânt manifestată în semne și minuni ca mijloc de îndeplinirea a misiunii. Pentecostalii au afirmat o „strategie radicală” în eforturile misionare pe care secolul creștin a minimalizat-o. Regretatul J. Philip Hogan a susținut cazul planificării bisericii indigene: „Creuzetul experienței ne învață în aceste zile că singura organizație care are cu adevărat succes în evanghelizarea mondială este biserica. Fără îndoială că misiunea și responsabilitatea

evanghelizării mondiale stă pe umerii bisericii. Orice efort financiar care nu are ca obiectiv final clădirea unei biserici mărturisitoare nu poate fi ceea ce are Dumnezeu cel mai bun pentru această vreme.”²

Această afirmație a lui Hogan rezumă o poziție formată nu doar prin lucrarea suverană a Duhului lui Dumnezeu, ci și într-un cadru mai larg al creștinismului american. Finalul secolul 19 a fost o perioadă în care gândirea religioasă europeană a penetrat biserica din Statele Unite. S-a dat ceea ce a ajuns cunoscut sub numele de disputa „modernistă/fundamentalistă”. Credințe creștine esențiale, cum ar fi autoritatea Scripturii, nașterea din fecioară, divinitatea lui Cristos, ispășirea înlocuitoare și învierea lui Cristos, au fost subminate de influența învățăturii europene. Ca rezultat al acestei dispute s-a tras linie între acei creștini care doreau să accentueze câștigarea de suflete și cei care afirmau o evanghelie socială, care considerau schimbările și reformele sociale drept punctul central al eforturilor slujirii creștine. S-a produs o mare ruptură în creștinismul american, iar punctul său de pornire a fost personificat în Procesul Scopes care a avut loc în Tennessee în anul 1925. Poziția „modernistă” este personificată în avocatul apărării, Clarence Darrow, care și-a apărât în mod clar predarea evoluției în școlile publice. Poziția „fundamentalistă” a fost susținută de William Jennings Bryan, populistul din Nebraska, a cărui pledoarie semăna cu întâlnirea de evanghelizare a lui Billy Sunday. Atenția națiunii a fost ațintită asupra acestui proces deoarece el personifica identitatea religioasă a națiunii și scotea în evidență disputa dintre evanghelizare vizavi de bifurcația acțiunii/evangeliei sociale ca experiență americană unică. Procesul Scopes a consolidat opiniile din cadrul creștinismului american, așa că doar în 1947 când Carl F.H. Henry a scris *The Uneasy Conscience of Modern Fundamentalism*

[Conștiința neliniștită a fundamentalismului modern] creștinii care credeau în Biblie au fost provocați să reconsidere implicațiile mai ample ale Evangheliei.

O apreciere onestă

Ce înseamnă această scurtă lecție de istorie pentru Assemblies of God și pentru biserica pentecostală în general? În primul rând, trebuie să recunoaștem că orientarea noastră misionară s-a format în mijlocul unei acțiuni de corecție pe care o dă Dumnezeu în mod suveran bisericii. „O strategie radicală” care se bazează pe puterea Duhului Sfânt este necesară pentru a energiza lucrarea de evanghelizare din lumea întregă. Secolul 20 susține ceea ce istoricii ar considera cu siguranță drept „secolul pentecostal”. În 1900, doar 5 procente din lumea creștină nu se afla în occident. Astăzi, peste două treimi dintre creștinii din lume nu provin din Occident.³ Orice calcule am face, strategia pentecostală despre care a vorbit Alice Luce a fost eficientă.

Trebuie să recunoaștem că strategia noastră „radicală” s-a format în mijlocul unei dispute mai ample care s-a dat în creștinismul american, în timp ce pentecostalismul era în faza lui incipientă. Disputa dintre moderniști și fundamentalisti a dus la o separare între strategiile de evanghelizare și acțiunea socială. Deoarece credința noastră făcea parte din creștinismul ortodox, este de înțeles motivul pentru care Assemblies of God a considerat prioritară doctrina sănătoasă, și a pus accentul principal pe mântuirea oamenilor printr-o evanghelizare împluternicită de Duhul Sfânt.

Totuși, a sugera că cei care s-au dedicat evanghelizării mondiale au fost mai puțin sensibili la persoanele prinse în tragedia sărăciei sau a nedreptății, ar fi o greșeală istorică. Imediat după Războiul Civil American s-a pornit o trecere de la o societate rurală spre una urbană. Însoțită de imigrația masivă din vestul și nordul Europei, industrializarea economiei și masiva imigrare au produs cea mai înfiorătoare realitate urbană. Urmând modelul Armatei Salvării din Anglia, lucrările de evanghelizare au invadat mahalalele orașelor americane oferind o ușurare în mijlocul tragediilor sociale, care constituiau realitățile zilei. S-au construit case pentru alcoolici, prostituate și pentru cei bolnavi de tuberculoză. Școlile duminicale care slujeau nevoilor copiilor ai căror părinți lucrau 7 zile pe săptămână în fabrici au fost unul dintre cei mai stabilizatori factori din acea eră.⁴

Una dintre primele influențe care au fost exercitate asupra lui Assemblies of God a fost cea a lui A. B. Simpson și a Alianței Creștine Misionare pe care a fondat-o. Simpson nu a influențat doar pentecostalii cu mesajul său despre Evanghelia Împărită, dar a și subliniat

legătura dintre evanghelizarea agresivă, afirmarea vindecării divine și a iminentei întoarceri a lui Isus Cristos. Pentru Simpson, aceste fundamente biblice erau legate în mod necesar de grija pentru nevoile sociale ale maselor pe care le-a întâlnit în marile orașe din estul Statelor Unite. În 1893, Simpson a exprimat amestecul dintre evanghelizare și „lucrarea milei” când a spus: „Există loc nu doar pentru închinarea înaintea lui Dumnezeu, învățarea adevărului sacru și evanghelizarea celor pierduți, ci și pentru orice fază a filantropiei practice și a utilității. Acestea pot fi, în concordanță cu ardoarea și demnitatea bisericii lui Dumnezeu, cu lucrarea agresivă pentru masele de oameni din trecut, precum și cu acceptarea evidentă a oricărei categorii de oameni păcătoși, lucrarea de vindecare a celor bolnavi și suferinzi exercitată în numele lui Isus, cel mai complet ajutor caritabil, ateliere pentru șomeri, case pentru orfani, adăposturi pentru cei neajutorați, refugii pentru alcoolici, bătrâni și neajutorați. Nicio lucrare nu îl va glorifica pe Dumnezeu mai mult decât o biserică care va îmbrățișa astfel de trăsături și o astfel de deplinătate.”⁵

Primii pentecostali au exemplificat prioritățile lui A. B. Simpson în lucrările lor. Mulți dintre primii misionari pentecostali erau femei necăsătorite care au simțit chemarea la misiune în feroarea mișcării de sfințenie de la finele secolului 19. Minnie Abrams a fost o astfel de femeie care a slujit în India. Experiența botezului cu Duhul Sfânt a determinat-o să scrie un pamflet numit „Botezul cu Duhul Sfânt și cu Foc” care a dus la accentul pus pe Duhul Sfânt în Chile. Până la moartea sa, lucrarea lui Abrams a combinat lucrarea adresată văduvelor și orfanilor cu evanghelizarea grupurilor neevanghelizate.

Lilian Trasher a slujit toată viața ei în Egipt printre văduvele și orfanii acelei țări. În cei aproape 50 de ani de lucrare la orfelinatul Assiout, ea s-a dedicat atât câștigării celor pierduți cât și slujirii cu compasiune a mii de oameni. Florence Steidel s-a îngrijit de leproșii din Liberia. Combinând lucrările de evanghelizare, compasiune și împluternicire economică, Steidel a întemeiat una dintre cele mai eficiente lucrări de slujire din istoria lui Assemblies of God. Lucrarea lui George și Carrie Judd Montgomery a combinat lucrarea de vindecare cu evanghelizarea și slujirea orfanilor, întemeind un adăpost pentru fete.⁶ Exemple mai recente ale unei astfel de împliniri a lucrărilor adresate sufletului și trupului se găsesc în eforturile din Calcuta ale lui Mark și Huldah Buntain, precum și în impactul considerabil al organizației Latin America ChildCare fondată de John și Lois Bueno.

Cu toate acestea, rămâne întrebarea despre accentul pe care ar trebui Assemblies of God să-l pună. Dedicarea noastră față de evanghelizarea mondială este în mod clar

în centrul misiunii și a eforturilor noastre la nivel global. Totuși, există exemple de pentecostali care au ales să nu fie prinși în bifurcația istorică americană a preocupărilor pentru evanghelizare și implicare socială. O astfel de recunoaștere onestă trebuie să ia în considerare provocările globale imense cu care ne vom confrunta în următorul deceniu.

Domnul suveran al secerișului a administrat o măsură corectivă mișcării misionare din secolul 19 prin aprinderea unei treziri pentecostale care a avut ca rezultat răspândirea fără precedent a creștinismului în secolul 20. În fața foametei, a epidemiei de SIDA, a metodelor economice, a războiului și violenței, ce ar putea Domnul secerișului să spună bisericii pentecostale pentru a continua lucrarea într-un mod chiar mai eficient?

Împluternicirea botezului cu Duhul Sfânt este cu adevărat singura sursă de speranță și singura posibilitate a unei vieți pline de sens pentru mulți oameni aflați în lumea neoccidentală. Ar trebui să ascultăm cu atenție pe frații și surorile noastre pentecostale a căror înțelegere a împluternicirii botezului cu Duhul Sfânt a fost șlefuită în mijlocul tragediei, a sărăciei, a nedreptății și a unei vieți marginalizate. Un învățat Assemblies of God din Puerto Rico, Eldin Villafañe, spune succint: „Botezul cu Duhul Sfânt este pe drept considerat o împluternicire pentru lucrare, care are un impact profund asupra credinciosului, dându-i acestuia o îndrăzneală deosebită, un sentiment exaltat de sfințenie personală și un nou sens al valorii de sine și a puterii personale. Biserica pentecostală are resursele necesare pentru a face față confruntărilor spirituale ale frământărilor noastre sufletești. Dacă obiectivul botezului în Duhul este continuarea misiunii lui Mesia, atunci provocarea pentru pentecostali rămâne aceea de a prinde rolul profetic și vocațional mai amplu al botezului cu Duhul Sfânt.”⁷ Mai simplu spus, Villafañe afirmă că ne putem baza pe împluternicirea botezului cu Duhul Sfânt în cele mai provocatoare circumstanțe. Indiferent de nivelul nevoii sau al obstacolului, putem avea încredere că puterea Duhului va fi prezentă într-o măsură suficientă pentru a demonstra domnia dramatică a Regelui regilor și a Domnului domnilor asupra tuturor provocărilor.

Un pentecostal din India vorbește din contextul său în care împluternicirea Duhului Sfânt trebuie să fie adecvată pentru un context în care problemele sociale uriașe constituie realitatea zilei. El spune: „În puterea Duhului Sfânt omul devine încrezător de posibilitatea construirii pentru sine a unei societăți juste, umane, pașnice și drepte. Dacă vrem să câștigăm India pentru Cristos, trebuie să ne încingem și să ne pregătim de luptă. Să ne luptăm pentru cei marginalizați, ostraciizați, de neatins, prostituate și clienții lor, copii a căror copilărie le-a fost furată. Nevoia zilei constă

În creștini activ din punct de vedere social, care vor accepta provocarea mănuii aruncate spre noi de forțele acestei lumi.”⁹

Vedem că penticostalii au diferite perspective asupra dimensiunii sociale a lucrării. E posibil ca înțelegerea acestor frați și surori să fie o voce profetică pentru noi, americanii?

Fundamente pentru navigarea printre provocările secolului 21

Penticostalii au apelat întotdeauna la Biblie pentru o înțelegere mai clară a experienței lor spirituale și a fundamentului autoritar al eforturilor lucrării de slujire. Evanghelia este eminamente personală, însă fiecare persoană trebuie să aibă o întâlnire cu Dumnezeu și trebuie să accepte sau să-L respingă. Atunci când Evanghelia transformă un individ existent și implicații sociale. Fiecare ființă umană este parte a unei situații sociale, iar Biblia afirmă clar că este imposibil să-l iubim pe Dumnezeu și să-i urâm pe cei de lângă noi (1 Ioan 4:20, 21). O transformare personală datorată Evangheliei are rezultate sociale datorită faptului că harul salvator al lui Dumnezeu este oferit umanității într-o situație socială, și nu în afara ei. A recunoaște această legătură din cadrul Evangheliei nu înseamnă a vorbi de o „evanghelie socială”. Ea este puterea lui Isus Cristos de a ierta și mântui în chip desăvârșit (Evrei 7:25).

Există totodată unele domenii în care trebuie să fim atenți pentru a înțelege mai deplin afirmația noastră despre relația dintre tema biblică a Împărăției lui Dumnezeu și înțelegerea noastră a vremurilor din urmă (escatologia). Penticostalul creat Peter Kuzmic ne oferă o înțelegere deosebită asupra acestor tensiuni tematice. Kuzmic observă că evanghelicii (inclusiv penticostalii) au o tendință inerentă de a simplifica în mod exagerat chestiunile complexe, inclusiv învățătura lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu. Kuzmic ne avertizează să nu permitem separarea prezentului de viitor. În timp ce trăim între „deja împlinit” și „nu încă deplin”, prima venire a lui Isus este evenimentul decisiv al învățăturii Evangheliei. În Isus Cristos, viitorul a început, iar sfârșitul nu este o incertitudine. Odată cu întemeierea bisericii ca locul unde locuiește Duhul, victoria lui Cristos ne-a oferit o imagine vizibilă a ceea ce înseamnă a fi răscumpărat și a trăi ca oameni răscumpărați într-o lume nerăscumpărată (2 Corinteni 5:17-20). Kuzmic ne avertizează că amânarea semnificației Predicii de pe Munte și a implicațiilor altor pasaje din Noul Testament asupra trăirii morale provoacă o scindare între puterea deplină a Evangheliei și utilitatea ei prezentă. Citându-l pe eruditul argentinian Rene Padilla, Kuzmic argumentează că „în

lumina învățăturilor biblice nu își găsește loc «celălalt caracter al nostru lumesc» care să nu ducă la o dedicare creștină față de aproapele înrădăcinată în Evanghelie. Statisticile despre cât de multe suflete mor fără Cristos în fiecare minut nu își au locul dacă nu luăm în considerare cât de mulți dintre aceștia care mor, mor ca victime ale foametei. Evanghelizează care trece pe lângă omul atacat de hoți pe drumul de la Ierusalim la Ierihon, care vede în el doar un suflet care trebuie mântuit și îl ignoră pe om, nu își mai are locul.”⁹

Perspectiva noastră asupra viitorului influențează modul în care trăim în prezent. Împărăția lui Cristos critică în mod sever situația actuală din lume și cheamă poporul răscumpărat să ofere o frântură vizibilă a modului în care poate arăta viitorul. În loc să privim la manifestarea compasiunii și la Evanghelia cu frica faptului că dedicarea noastră istorică evanghelică ar putea fi neutralizată, aș dori să privim la această discuție cu anticiparea faptului că eficiența lucrării noastre de a propovădui Evanghelia poate fi îmbunătățită. Nevoile globale prezente și decăderea evidentă a societății noastre ne cheamă să venim cu umilință înaintea Domnului nostru, cu dorința de a ne perfecționa eforturile. La orizont se ridică întrebări critice. Vor descuraja preocupările noastre sociale lucrarea noastră de evanghelizează? Poate evanghelizează continua să fie eficientă fără o atenție acordată dilemelor sociale prezente ale oamenilor cu care ne confruntăm? Întrebarea pusă în vechime de Cain rămâne la fel de usturătoare: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9). Ne cheamă prosperitatea creștină la o mai mare responsabilitate creștină față de ceilalți oameni de pe cuprinsul pământului? Ar trebui și pot organizațiile non-profit să rămână credincioase chemării lor la lucrare și liniilor călăuzitoare a organizațiilor guvernamentale de la care primesc finanțare? Tot așa cum pionierii noștri penticostali au fost criticați în urmă cu 100 de ani cu privire la modul în care dinamica penticostală a botezului cu Duhul Sfânt, lucrarea în puterea Duhului și urgența orei au influențat evanghelizează mondială, trebuie și noi să ne adresăm în mod umil și critic contextului nostru actual cu niște reflecții teologice serioase.

Noi pătrundem în această reevaluare necesară cu un avantaj notabil. Creșterea semnificativă a lui Assemblies of God în lumea întreagă a avut loc în mare parte în rândul celor mai respinși și vulnerabili din cealaltă parte a lumii. Am fost cu adevărat o biserică a celor săraci, printre săraci, iar bisericile noastre locale din lumea întreagă au fost o rețea masivă de eforturi elementare inițiate pentru nevoile oamenilor din contextele lor locale. Assemblies of God nu s-a eschivat de la responsabilitatea față de săraci. Regretatul J. Philip Hogan a afirmat în

mod succint care este poziția noastră:

„Am investit milioane de dolari și nenumărate vieți devotate pentru a hrăni pe cei flămânzi, pentru a îmbrăca pe copiii săraci, pentru a adăposti pe cei fără adăpost, pentru a-i educa pe copii, a instrui adulții dezavantajați și pentru a oferi îngrijire medicală pentru cei bolnavi fizic, de toate vârstele. Am răspuns întotdeauna generos apelurilor făcute de diverse națiuni străine după un dezastru natural – uragane, inundații și cutremure. Ca director al acestor eforturi orientate și spre exterior, vreau ca lumea să știe că motivul pentru care facem toate aceste lucruri este acela că Isus Cristos le-a făcut și el. Motivul pentru care iubim oameni este acela că Isus Cristos ne-a iubit și pe noi. Nu avem un alt motiv decât acesta. Eforturile noastre de întraajutorare sunt inseparabile de mărturisirea Evangheliei.”¹⁰

Făcând parte din această perioadă de purificare, merită să luăm în considerare înțelepciunea venerabilului Melvin Hodges. Cel mai celebrat misiolog al Assemblies of God, este adesea asociat cu plantarea și dezvoltarea bisericilor indigene. Cu toate acestea, Hodges, care a trăit și a lucrat în mijlocul sărăciei și a revoltelor populare din America Centrală, a reflectat profund asupra preocupărilor sociale atunci când a spus: „Creștinii, prin însăși natura lor, iubesc neprihănirea și urăsc nedreptatea. Din acest motiv, ei vor lupta pentru fiecare cauză dreaptă și se vor strădui să dea dovadă de bune intenții tuturor oamenilor.” Lui Hodges îi plăcea să spună: „Oamenii nu sunt suflete cu urechi.”

În cartea *A Theology of the Church and Its Mission*, [O teologie a bisericii și a misiunii ei], Hodges prezintă niște linii călăuzitoare pentru implicarea socială. Un rezumat ale acestora ar include următoarele:

1. Trebuie să manifestăm dragostea lui Dumnezeu și să ajutăm pe cei din jurul nostru, după cum putem. Dumnezeu așteaptă de la noi să arătăm dragostea Lui într-un mod productiv.

2. Biserica locală este centrul tuturor acțiunilor cu caracter social.

3. Orice program social trebuie să îndrepte atenția oamenilor spre mesajul răscumpărării prin sângele lui Isus Cristos.

4. Prin slujirea noastră trebuie să-i ajutăm pe oameni să se ajute singuri.

5. Trebuie să ne amintim că doar lucrurile făcute pentru răscumpărarea umanității vor rămână pentru eternitate.

Hodges a mai declarat: „Este evident că evanghelicii sunt preocupați de întreaga ființă a omului. Cu toate acestea, nevoia spirituală a oamenilor este prioritară, deoarece ea deschide calea spre toate celelalte. Evanghelicii cred că responsabilitatea lor este aceea de a comunica Evanghelia lui Isus Cristos atât prin proclamare cât și prin fapte, lăsând astfel ca lumina lor să strălucească,

pentru ca oamenii văzând faptele lor bune să fie atrași spre Cristos (Matei 5:16).¹¹

Misiologul Assemblies of God, Doug Petersen și-a folosit lucrarea cu săracii din America Latină pentru a scrie un volum seminal intitulat *Not By Might Nor By Power* [Nu prin tărie, nici prin putere]. El sugerează că orice persoană care se implică în lucrarea compasiunii trebuie să aibă o relație personală cu Isus Cristos, și anume o reîntâlnire transformatoare care aduce acea persoană sub obiectivul central al domniei lui Dumnezeu. Această schimbare spirituală radicală care are loc, introduce persoana în lumea puterii Duhului Sfânt pentru a lua partea celor săraci, în mod responsabil, prin intermediul unei comunități locale de credincioși. Botezul cu Duhul Sfânt oferă un act al harului lui Dumnezeu în care persoana este echipată pentru a evangheliza și pentru a prezenta neprihănirea ca rezultat al unei întâlniri cu Dumnezeu. Contextul social în care se regăsesc credincioșii pentecostali nu definește nevoile care trebuie rezolvate; este mai degrabă un punct de intrare unde puterea de transformare a Evangheliei capătă vizibilitate din partea unei comunități pentecostale, printr-o mărturisire împluternicită de Duhului și prin acțiuni împluternicite de Duhul care demonstrează Evanghelia eternă, care schimbă vieți, a Domnului nostru înviat. Durerile din inimă ale celor ce suferă nu pot fi evitate. Este

posibil însă ca noi să ne aflăm în fața unei uși deschise, având posibilitatea de a prezenta celor lăsați pe marginea drumului vieții mesajul minunat al lui Isus Cristos, care transformă? Dacă am trăi în viața noastră implicațiile depline ale Împărăției sub a cărei domnie ne aflăm – în Cuvânt, faptă și semn – am putea continua să vedem *cea mai mare evanghelizare pe care a văzut-o această lume vreodată*.¹²

Byron D. Klaus, D.Min., președinte al Seminarului Teologic al Assemblies of God, Springfield, Missouri.

Note finale

1. "Missions, Overseas (North America)" în *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements*, Stan Burgess and Gary McGee, eds. (Grand Rapids: Zondervan Publishers, 1988), p. 621.
2. Everett Wilson, *Strategy of the Spirit: J. Philip Hogan and the Growth of the Assemblies of God Worldwide: 1960-1990* (Oxford: Regnum Books, 1997), p. 50.
3. Vezi analiza statistică anuală din numărul Ianuarie 2003 al, *International Bulletin for Missionary Research*.
4. Vezi Norris Magnuson, *Salvation in the Slums: Evangelical Social Work 1865-1920* (Grand Rapids: Baker Book House, 1977).
5. Daniel Everitt, *Body and Soul: Evangelism and the Social Concern of A.B. Simpson* (Camp Hill, Penn.: Christian Publications, 1994), p. 5.
6. Vezi articolele din *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* despre "Abrams," "Trasher," "Steidel," și "Montgomery."
7. Eldin Villafañe, "The Contours of a Pentecostal Social Ethic: A North American Hispanic Perspective," în *Transformation*, Vol. II, Nr. 1 (January/March 1994), p. 9.
8. Gary McGee, "Assemblies of God Missiology by the 1990's: A Pilgrimage of Change and Continuity since 1914," A 21 Întâlnire a Societății de Studii Pentecostale, Southeastern College, 1991.
9. Peter Kuzmic, "Eschatology and Ethics: Evangelical Views and Attitudes" în *Mission as Transformation*. Samuel and Sugden, eds. (Oxford: Regnum Books, 1999), pp. 134-165.
10. Raportul anual al Departamentului de Misiune în Străinătate, 1986.
11. Melvin Hodges, *A Theology of the Church and Its Mission* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1977), pp. 103-105.
12. Vezi Douglas Petersen, *Not By Might Nor By Power: A Pentecostal Theology of Social Concern* (Oxford: Regnum Books, 1996).

BISERICA CONDUCE ÎN ABORDAREA PROBLEMELOR COMUNITĂȚII

Templo Calvario, Santa Ana, CA,

Probabil că nicio altă biserică din sudul Californiei nu donează atâtea alimente cât donează Templo Calvario din Santa Ana, un oraș majoritar hispanic care servește ca poartă de intrare pentru imigranții veniți din Mexic și din alte locuri din sud.

„Suntem o biserică situată în interiorul orașului, foarte implicată în probleme ca suprapopularea și rata ridicată a abandonului școlar”, spune Lee De Leon, pastor asistent. Santa Ana, spune el, este cel mai populat oraș din California și are una dintre cele mai ridicate rate ale abandonului școlar din țară.

Standardul bisericii este lucrarea Obras de Amor (Fapte de Dragoste), care pune în mișcare tone de alimente și produse prin intermediul rețelei interdenominaționale de 50-60 de biserici, numită Rețeaua Coaliției Împărăției. Templo Calvario are un depozit mare cu camere frigorifice, 3 angajați și vreo 40-50 de voluntari.

„Multe din bisericile noastre partenere încep cu puțin, donând poate un singur palet de alimente”, spune De Leon. „Ideea este aceea de a investiga nevoile din cadrul comunității. Care sunt frământările oamenilor? S-ar putea ca problema să nu fie întotdeauna lipsa mâncării. E posibil ca mai multe mame singure să aibă nevoie de ajutor cu copiii. Poate că acesta este lucrul pe care hotărăște o anumită biserică să facă.”

Templo Calvario este organizată pe câteva domenii cheie în care cred că pot îmbunătăți lucrurile printr-o infuzie de bani, personal sau energie. Ei au un centru de resurse pentru familie, centre de meditații pentru copiii din apartamentele aglomerate și o școală nouă. Ei inițiază acum o companie de dezvoltare comunitară pentru a ajuta la construirea de locuințe, precum

și un incubator de afaceri, cu scopul creării de locuri de muncă. Majoritatea serviciilor sunt oferite gratuit.

„Această lucrare a fost mereu parte din viața bisericii”, spune De Leon. „Mulți dintre membrii noștri actuali au venit prin intermediul acestor lucrări. A fost o poartă de intrare. Avem familii care vin pentru că nu au ce să mănânce sau nu-și pot plăti electricitatea și astfel găsesc biserica noastră.”

Ei sunt destul de atenți să amintească faptul că prima lor misiune este aceea de a transforma vieți prin puterea și dragostea lui Isus Cristos.

„Există o tensiune aici”, spune De Leon. „Vrei să oferi servicii bune și să fii profesionist în ceea ce faci, și aceasta e minunat, în special când folosești bani guvernamentali pentru a oferi acele servicii. Trebuie însă să fii atent și să apreciezi acest lucru, așa cum facem și noi. Însă, dacă toate acestea le îmbibi în dragostea lui Cristos, chiar și atunci când înveți o mamă cum să-și îngrijească mai bine bebelușul, ea îți va simți inima și îi poți întotdeauna spune că pe lângă acele servicii pe care i le oferi mai sunt disponibile și alte lucruri, cum ar fi studii biblice. Nu vrei să ai doar o comunitate care arată mai bine și în care te simți bine și în siguranță, ci inimile oamenilor trebuie să fie atinse.”

Templo Calvario era în 1976 o biserică de 100 de membri, când, a preluat-o fratele lui Lee, Daniel De Leon. Astăzi, în fiecare săptămână trec prin biserică peste 10000 de oameni, iar 6000 frecventează biserica duminică.

„Filozofia noastră este: «Sunt binecuvântat să binecuvântez pe alții.» Soy bendicido, para bendecir” spune Lee.

Joel Kilkpatrick este scriitor și jurnalist, și locuiește în Thousand Oaks, California.

Evanghelizarea plină de compasiune

de John Lindell

Cineva mi l-a lăsat la birou – un spray.

Ironie, mesajul promoțional de pe pachet spunea: „Crede în Dumnezeu instantaneu – spray de gură mentolat miraculos, care crește credința în Dumnezeu.” N-ai vrea uneori ca evanghelizarea oamenilor să fie atât de simplă? Dumnezeu ne-a chemat să facem ucenici împărțându-le mesajul lui Isus Cristos, care transformă vieți. Dar în lumea noastră postmodernă, doar prin intermediul cuvintelor nu vom obține o audiere. Acum, mai mult ca oricând, vechea zicală este adevărată: Oamenilor nu le pasă cât de multe știi, până nu știi cât de mult îți pasă.

Probabil că cei care cunosc Evanghelia și parada închinării noastre vor veni și vor asculta mesajul nostru. Pentru ca oamenii să răspundă, au nevoie de o prezentare inspirată și clară a Cuvântului lui Dumnezeu. În acest sens, nu voi înceta niciodată să predic Biblia sau să-i chem pe oameni la Dumnezeu.

Dar milioane de oameni nu se grăbesc să meargă la biserică. Ei nu au nevoie de puterea Evangheliei deoarece nu au văzut niciodată Evanghelia în acțiune. Lumea postmodernă în care trăim este pragmatică și interesată doar de lucrurile care funcționează. Dar, în adâncul ei, lumea postmodernă tânjește încă după aceleași lucruri pe care oamenii din toate vremurile le-au considerat irezistibile – compasiune și bunătate reale. Putem însuma aceste două cuvinte în expresia a-ți păsa de ceilalți. Trebuie să punem în practică această preocupare, răspunzând unei nevoi din viața lor.

Unul dintre semnele distinctive ale Bisericii Primare, unul dintre motivele pentru care aceasta a avut un impact atât de puternic asupra culturii păgâne care îi ura pe creștini, a fost faptul că erau plini de milă și de bunătate. Ei au înțeles puterea bunătății de a influența viața oamenilor. Asemenea nouă, au trăit într-o societate care devaloriza viața. Oamenii îi aruncau pe băieții deformați la groapa de gunoi și fetițele nedorite în tomberoane. Creștinii îi salvau pe acești copii, îi hrăneau și le purtau de grijă.

Pasiunea Bisericii pentru cei săraci și nevoiași era atât de mare, încât posteau perioade lungi de timp. Și nu doar că

posteau și se rugau pentru cei săraci, dar economiseau și banii pe care i-ar fi dat pe mesele respective și îi dădeau celor săraci și nevoiași. Într-o cultură căreia nu-i păsa de cei săraci și nevoiași, creștinii străbăteau străzile și se îngrijeau de ei.

Istoricii Bisericii primare ne spun că atunci când două epidemii devastatoare au măturat Imperiul Roman (165 d.Hr. și 251 d.Hr.), o treime din populația acestuia a murit. Oamenii au fugit din orașe de frica ciumei. În timpul acelor epidemii, creștinii au rămas în orașe și localități ca să le poarte de grijă oamenilor. De multe ori s-au îmbolnăvit chiar ei de ciumă. Dar purtarea lor de grijă față de cei muribunzi a avut un impact enorm. De-a lungul timpului, o întregă cultură a fost transformată datorită reacției pline de milă și bunătate a creștinilor față de semenii lor.

Porunca pe care Pavel le-o dă corintenilor, aceea de a se îmbrăca cu o inimă plină de îndurare și bunătate (Coloseni 3:12) este, de fapt, o chemare la pre-evanghelizare, în care biserica le deschide oamenilor inimile pentru Evanghelia, răspunzând nevoilor din viețile lor. Bunătatea inspirată de Duhul Sfânt este o unealtă incredibil de puternică pentru a-i conștientiza pe oameni de puterea mântuirii. Este modul în care Dumnezeu ne-a atins pe noi. Apostolul Pavel ne amintește în Romani 2:4 că bunătatea lui Dumnezeu ne duce la pocăință.

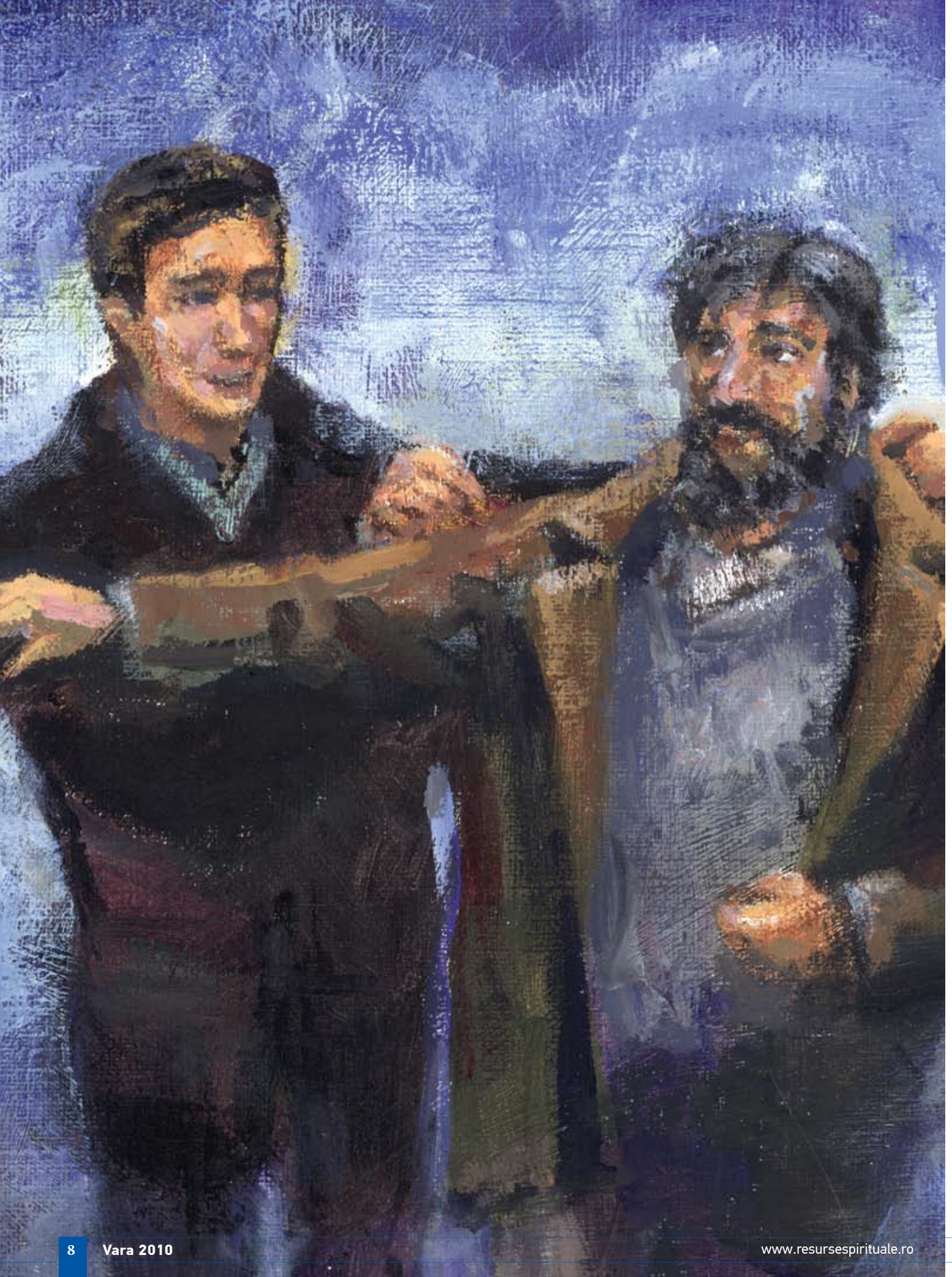
Uneori, pare c-am făcut din evanghelizare o acțiune mult prea dificilă. Prea mulți creștini sunt evangheliști ineficienți deoarece poartă încă povara inutilă a nevoii de a vorbi clar sau de a avea răspunsuri la orice întrebare. De-a lungul timpului, m-am convins tot mai mult de faptul că o pasiune pentru Dumnezeu, coroborată cu o bunătate plină de milă față de oameni, vor străluci atât de puternic, încât cei aflați în întuneric își vor găsi drumul spre casă.

JOHN LINDELL, pastor principal, James River Assembly of God, Ozark, Missouri

Bunătatea inspirată de Duhul Sfânt este o unealtă incredibil de puternică pentru a-i conștientiza pe oameni de puterea mântuirii.

Lui Dumnezeu îi pasă de oameni:

O PERSPECTIVĂ PENTICOSTALĂ DIN LUCA/FAPTE

Everett și Esther Cook erau niște plantatori de biserici pentecostali pensionați din vestul Statelor Unite. I-am întâlnit când se ocupau de misiunea Springfield (Missouri) Victory Mission, folosind pensia fratelui Cook. Ei au îndrumat câțiva studenți de la Central Bible College, inclusiv pe mine. Am contribuit la acea misiune, punând în practică ce învățam din Biblie și din lucrări ca cea a lui Ron Sider, *Rich Christians in an Age of Hunger* [Creștini bogați într-o eră a sărăciei].

DE CRAIG S. KEENER

Lucrarea pentru săraci a fost întotdeauna un important accent pentecostal – începând cu Ziua de Rusalii. După prima revărsare a Duhului lui Dumnezeu și după predicarea pentecostală a lui Petru, creștinii au început să trăiască o viață împlinută de Duhul (Fapte 2:41-47). Aceasta nu includea doar semne și minuni, rugăciunea colectivă, dedicarea față de învățătura apostolilor, ci și un nou mod radical de viață, de slujire și împărtășire. Deoarece acești creștini îi iubeau pe ceilalți creștini mai mult decât își iubeau averile, au fost gata să renunțe la ele pentru a satisface nevoile altora (Fapte 2:44). Ori de câte ori cineva era în dificultate, cei care aveau mai mult decât era nevoie pentru a trăi, vindeau surplusul pentru a răspunde nevoilor altora (2:45). Când citim despre *koinonia* („părtășia”) din Fapte 2:42, ne gândim la discuțiile pe care le avem la sfârșitul unui program de biserică (oricât de plăcute ar fi), însă „părtășia” primilor creștini depășea aceste simple discuții, pentru a se implica mai adânc în viața și nevoile celorlalți. Termenul grecesc *koinonia* apare în documente economice din antichitate cu referire la parteneriatele sau asocierile economice, păstrându-și uneori acest sens inclusiv în Noul Testament (2 Corinteni 8:4; 9:13). Pavel a folosit de obicei verbul înrudit pentru a exprima același sens (Romani 12:13; 15:27; Galateni 6:6; Filipeni 4:15).

După ce biserica s-a confruntat cu persecuția, s-a rugat lui Dumnezeu să le dea îndrăzneală însoțindu-i cu semne și minuni, Dumnezeu a revărsat Duhul Său din nou. Unul dintre rezultatele acestei revărsări a fost faptul că creștinii s-au îngrijit din nou de nevoile celorlalți (4:31-37). Acest tipar al grijei pentru cei săraci a continuat în toată cartea Faptele Apostolilor (de ex. 9:36, 39), traversând în cele din urmă granițele culturale pentru a sluji altor biserici aflate în nevoie din alte localități (11:29, 30; 27:17). Această lucrare a continuat și dincolo de finalul cărții Faptele Apostolor, ba chiar și dincolo de preocuparea strictă față de alți creștini (de ex. Iacov 5:4, 5; cf. Amos 2:1), cu toate că aceasta trebuie să fi început acolo. În secolul al doilea, păgânii bogați au început să-i batjocorească pe creștini deoarece se ocupau nu doar de săracii lor, ci și de cei din lumea păgână. În timp ce păgânii bogați se plâneau, biserica convertea majoritatea împovărată din cadrul imperiului condus de aceștia.

De unde au învățat primii creștini să slujească în felul acesta? Duhul le-a dat puterea de a sacrifica de dragul Împărăției. Cel mai proeminent aspect a roadei Sale în viețile noastre este dragostea (Galateni 5:22). Învățătura și exemplul lui Isus le-a arătat însă cum ar trebui dragostea exprimată într-un mod concret, iar Evanghelia după Luca prezintă această învățatură într-un mod amplu. Deoarece Luca a scris Evanghelia și cartea Faptele Apostolilor pentru a fi citite împreună, putem înțelege foarte bine viața radicală de slujire a primei biserici pentecostale examinând învățătura Evangheliei care a condus la aceasta.

Scriitorii antici, la fel ca cei moderni, afirmau adesea teza lor centrală și își rezumau punctele principale la începutul lucrării lor. Majoritatea comentatorilor consideră Luca 4:18-27 drept predică programatică a Evangheliei după Luca, la fel cum Fapte 1:8 și 2:17-21 prezintă tema ce urmează a fi tratată în Fapte. Temele acestor pasaje (cum ar fi Fapte 4:27; 10:38 despre ungerea lui Isus cu Duhul Sfânt) reapar mai târziu în Luca-Fapte. Faptul că Isus menționează lucrarea profeților din vechime față de o văduvă străină și un lepros, prefigurează nu doar propria Lui lucrare adresată văduvelor și leproșilor din Evanghelie (de ex. Luca 5:12, 13; 7:12), ci și lucrarea bisericii adresată neamurilor din cartea Faptelor. Isus a împlinit promisiunea lui Isaia cu privire la faptul că va predica vestea bună celor săraci (Luca 6:20-25), iar mai târziu i-a spus lui Ioan că semnele Împărăției includ acest aspect al săracilor care aud vestea bună (Luca 7:22).

Cum ne afectează lucrarea lui Isus din Evanghelia după Luca? Deoarece botezul lui Isus în Duhul și misiunea din Evanghelia după Luca prefigurează experiența și lucrarea bisericii din Fapte, modelul Său de misiune rămâne valid pentru urmașii Săi. Cu toate că obiectivul principal al celui de-al doilea volum al lui Luca este în special evanghelizarea transculturală împlinită de Duhul (misiunea, Fapte 1:8), lucrarea adresată săracilor care a urmat revărsările Duhului Sfânt demonstrează că acest accent din Evanghelie rămâne valid și pentru biserica de astăzi (Fapte 2:44, 45; 4:32, 34). Suntem chemați mai întâi și în principal să evanghelizăm lumea; dar suntem chemați totodată să ne pese de lumea pe care o evanghelizăm.

Isus Și-a anunțat misiunea pe baza unui text din Isaia (Isaia 61:1, 2 citat în Luca 4:18, 19). Ascultătorii Săi cunoșteau bine cartea Isaia, motiv pentru care ei erau familiari cu accentul pus de Isaia pe grija față de săraci și pe implementarea dreptății în societate. Dacă Israelul a neglijat aceste preocupări, ritualurile sale religioase nu l-ar fi impresionat de loc pe Dumnezeu, iar El nu le-a fi ascultat rugăciunile (Isaia 1:11-17; 58:5-7). Isaia a denunțat pe cei care îi asupreau pe săraci (de ex. Isaia 10:2), preocupați doar de a strânge mai mult pentru ei înșiși (Isaia 5:8); el i-a considerat pe liderii societății, care trebuiau să facă dreptate, cei mai responsabili de situație (Isaia 3:14, 15). Au mai fost și alți profeți care cereau dreptate, dintre care unul contemporan cu Isaia a fost Amos (de ex. Amos 2:6, 7). Asemeni lui Isaia, și Amos a pretins că jertfele și religia exterioară erau inutile dacă nu vom încerca să transformăm morala societății dacă nu om face dreptate pentru cei nedreptățiți (Amos 5:21-24). Asemeni primei audiențe a lui Isus, și noi suntem familiari cu alte pasaje relevante din profeți, de exemplu, a apăra drepturile celor aflați în nevoie este o caracteristică intrinsecă a relației noastre cu Dumnezeu (Ieremia 22:16); printre păcatele Sodomei se află și cel al nebăgării în seamă a celor săraci

(Ezechiel 16:49); și chiar o împărăție păgână își poate prelungi existența dând dovadă de milă față de cei aflați în nevoie (Daniel 4:27).

Ascultătorii lui Isus din sinagogă erau și ei familiari cu un pasaj mai vechi din Lege la care însuși Isaia se poate să fi făcut aluzie. Eliberarea celor captivi și „anul de îndurare al Domnului” din Isaia (Isaia 61:1, 2) poate fi un ecou al învățaturii biblice despre Anul de Veselie (Levitic 25). Deoarece economia Israelului antic era bazată pe agricultură și pe proprietatea de teren, doar cei care aveau pământ puteau spera să-și asigure existența. Când anumiți oameni din lumea antică nu se puteau întreține erau vânduți ca sclavi pentru a li se acoperi datoriile sau pământul de care depindeau era vândut. Cu toate că Israelul avea în mare măsură același sistem, Dumnezeu a avut un plan special de dreptate pentru ei: O dată în timpul fiecărei generații toate datoriile erau șterse. Aceasta însemna că fiecare generație putea începe de la început și fiecare individ putea porni cu aceeași bază în câștigarea existenței. Noi nu trăim într-o societate agrară; astăzi, pentru mulți oameni educația, abilitățile de operare a unui computer și alte resurse sunt adesea mai relevante pentru câștigarea existenței decât deținerea unui pământ. Principiul fundamental însă al dreptății față de aproapele rămâne același.

Isus a citat acest text deoarece el descria cu acuratețe misiunea Sa. Isaia a vorbit despre cel uns de Duhul pentru misiunea Sa, iar Isus a experimentat această ungere. Duhul a coborât asupra lui Isus la botez (Luca 3:21, 22) și mai apoi L-a dus în (4:1) și din (4:14) pustiu, unde a fost ispitit. Isus a slujit aceleorași categorii menționate de Isaia: săraci, robi (Luca 13:15, 16), orbi (7:21, 22; 18:35-43) și cei apăsați (incluzând și alte grupuri marginalizate). Dintre aceste grupuri, Evanghelia după Luca se concentrează în special asupra celor săraci. Accentul lui Isus în grija față de cei în nevoi arătată prin exemplul Său și în învățătura Sa explică de ce primii creștinii au știut imediat după Rusalii cum să-și ducă la îndeplinire misiunea.

ÎNVĂȚĂTURI DESPRE ÎMPĂRTĂȘIREA RESURSELOR ÎN EVANGHELIA DUPĂ LUCA

Ioan Botezătorul, cel care a pregătit calea pentru Isus, a predicat pocăința ca mod de pregătire pentru venirea Împărăției (Luca 3:3, 8), tot așa cum a predicat-o și Petru în Ziua Cincizecimii (Fapte 2:38). Ce implica această pocăință, în termeni practici? Când mulțimile i-au pus lui Ioan această întrebare, el le-a spus că cel ce are două haine trebuie să dea una celui ce n-are (Luca 3:10, 11). E posibil ca unii dintre țărani care l-au ascultat pe Ioan să fi avut o singură haină, însă mulți au avut două. Ne putem imagina că nu s-au simțit bine când le-a cerut acest sacrificiu.

Cititorii moderni interpretează adesea acest pasaj într-un mod hiperbolic (adică o afirmație retorică cu scopul de a accentua o idee). Putem citi acest

pasaj ca pe o hiperbolă, doar dacă ținem cont însă că scopul hiperbolei este acela de a comunica în mod grafic o idee fundamentală, nu de a ne permite nouă să respingem ideea spunând că „pasajul este doar o hiperbolă!” Ideea predicării lui Ioan este aceea că trebuie să ne pese de alți oameni mai mult decât ne pasă de ceea ce avem și că, dacă avem mai mult decât necesarul, trebuie să fim gata să împărtășim cu cei care au mai puțin decât au nevoie.

Într-o cultură în care oamenii avansau invitându-și prietenii și diverse persoane onorabile la banchete, Isus a accentuat invitarea celor săraci și cu handicap, care nu vor putea să-și răsplătească niciodată gazda (Luca 14:13, 21). Asemeni resurselor împărtășite cu cei nevoiași și care strâng comori în ceruri (12:33, 34), astfel de invitații la cină priveau spre o răsplată mai mare decât cea disponibilă pe pământ. Invită-i pe cei ce nu te pot răsplăti, spunea Isus și Dumnezeu îți va răsplăti la judecată (14:14). Când Isus și-a trimis ucenicii în prima lor misiune de evanghelizare, El le-a poruncit să vindece pe cei bolnavi și să călătorească simplu, trăind la fel de simpli ca săracii cărora mergeau să le slujească (Luca 9:3; 10:4). (Între 70 și 90 la sută dintre galileeni erau niște țărani săraci. Pescarii nu erau bogați, tehnic vorbind, însă o ducea mult mai bine decât cei mai mulți galileeni.) Ei trebuiau să se concentreze asupra slujirii, nu asupra statutului sau remunerației lor.

Cu toate că Isus a dat dovadă de o mare compasiune față de cei nevoiași și i-a primit pe păcătoșii care-și mărturiseau păcatele, El era mult mai dur cu cei care se mulțumeau cu statutul lor religios sau social. Când sunt cel mai satisfăcut, mă complac în starea mea și am nevoie de cuvinte foarte ferme pentru a mi se capta atenția. Bănuiesc că cei mai mulți oameni, atât atunci cât și astăzi, sunt în pericol când viețile lor devin confortabile. Din fericire, Isus nu a fost sărac în acest fel de cuvinte care au scuturat ascultătorii săi din starea lor de automulțumire. El a vorbit despre un bogat nebun care a adunat bogății în loc să se îngrijească de nevoile altora; în loc să-și strângă comori în ceruri, el a lăsat în urmă bogăția atunci când a mers în iad (Luca 12:16-21). Isus nu ne spune exact de ce un alt bogat a mers în iad (Luca 16:23), dar dacă ar fi să ne dea un indiciu acesta ar avea de a face cu faptul că omul l-a lăsat pe Lazăr să moară de foame la ușa lui (versetul 25). Isus a adresat pilda unor oameni religioși nemântuiți care „iubeau banii” (16:14). Pentru faptul că la ușa noastră nu moare de foame cineva atât de sărac, nu înseamnă că noi nu suntem vizați. Societatea noastră este prea sofisticată pentru a lăsa pe săracii muritori să se apropie de ușa noastră, însă, dacă suntem conștienți de astfel de nevoi, rămânem responsabili.

Avertizările lui Isus cu privire la grija față de săraci nu sugerează că suntem justificați prin fapte; Biblia este clară când afirmă că suntem justificați doar prin credință. Cunoaștem însă mulți creștini cu numele, oameni care se numesc creștin, dar

care nu demonstrează lucrul acesta niciodată prin modul în care trăiesc. Pentru toți scriitorii Noului Testament, credința mântuitoare veritabilă, precum și compasiunea creștină veritabilă, trebuie exprimate în moduri concrete. Iacov ne avertizează spunând că acea credință care nu este însoțită de acțiuni concrete nu este o credință mântuitoare adevărată (Iacov 2:14). El ilustrează acest adevăr punând întrebarea: „Dacă un frate sau o soră nu au cu ce să se îmbrace și ce să mănânce și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă cu haine și săturați-vă cu mâncare», dar nu le oferă nicio asistență practică, ce ajutor concret le-ați oferit?” Tot așa, credința dacă nu este demonstrată prin fapte este moartă.” (Iacov 2:15-17, *parafrizarea mea*)

Predicarea lui Isus nu vrea să spună că El era împotriva celor bogați. Problema nu era câți bani avea cineva, ci ce făcea cu ceea ce avea. Isus a petrecut destul de mult timp cu vameșii. Cu toate că vameșii erau marginalizați din punct de vedere social și moral, ei nu erau de obicei marginalizați din punct de vedere economic. Ei își luau adesea o parte din ceea ce Roma și Irod Antipa cerea de la cei săraci, fiind uneori brutali în colectarea fondurilor. Se știa că uneori băteau femeii în vârstă pentru a afla unde s-au ascuns fii lor care erau restanți la plata taxelor. Reputația lor a ajuns atât de proastă încât unele sate din Egipt, pentru a nu plăti taxe, își părăseau casele și începeau sate noi în altă parte atunci când auzeau că veneau colecții de taxe. Aceștia erau dintre cei mai bogați oameni care îi asupreau pe galileenii săraci cărora le slujea Isus, însă Isus s-a apropiat și de ei.

Isus a spus că pentru ca un bogat să intre în Împărăție era ca și cum a-i trece o cămilă prin urechile acului. (În ciuda eforturilor unor autori moderni de a explica acest aspect, urechea unui ac însemna același lucru și atunci ca și astăzi; poarta „urechea acului” din Ierusalim despre care vorbesc aceștia nu a fost construită până în Evul Mediu.) Isus vorbea probabil hiperbolic, deoarece erau niște bogați care îl urmau. Zacheu, un vameș bogat, a dat jumătate din averea sa săracilor și s-a oferit să plătească împătrit oricui a greșit (ceea ce a diminuat considerabil cealaltă jumătate, Luca 19:8). Bogatul Iosif din Arimatea a trecut dincolo de dedicarea ucenicilor mai apropiați ai lui Isus când a cerut lui Pilat trupul lui Isus. A te identifica în mod public cu cineva acuzat de trădare (pretinzând că era „Împăratul iudeilor”) însemna să-ți riști viața, chiar și pentru cineva care făcea parte din aristocrație.

AȘTEPTĂRILE LUI ISUS DE LA TOȚI UCENICII

Nu trebuie să credem că Isus are așteptări doar de la cei bogați. Adesea trecem de aceste cerințe ale lui Isus fără să ne gândim că ele ar putea avea ceva de a face cu noi. Așa cum spunea Dietrich Bonhoeffer, când Isus a poruncit conducătorului bogat să își dea toată averea săracilor (Luca 18:22), petrecem adesea mai mult timp

explicând că Isus se adresa doar acelui conducător în loc să ne întrebăm care ar putea fi implicațiile acelui verset pentru noi. Bonhoeffer a fost un teolog german care a murit datorită poziției pe care a avut împotriva lui Hitler. El a citit Biblia la fel de curajos precum a și trăit, plângându-se că prea adesea teologii ne ajută să ocolim învățăturile lui Isus în loc să ne ajute să le ascultăm.

Contrar ceea ce ne asumăm noi adesea, Isus nu a spus doar conducătorului bogat, ci tuturor ucenicilor săi, să-și vândă averea și să strângă comori în ceruri (Luca 12:33). Isus nu credeam, așa cum au pretins unii, că banii sunt răi; ci pur și simplu aceștia nu aveau nicio valoare în comparație cu investițiile veșnice pe care le-am putea face în viețile altor oameni (Luca 16:9-13). El a promis că Dumnezeu se va îngriji de nevoile noastre dacă vom căuta Împărăția Sa (12:22-32) și ne-a invitat să ne pregătim pentru Împărăție, în parte, investindu-ne resursele în ceea ce contează (12:33-40).

Charles Finney, un evanghelist din secolul 19, care a condus poate o jumătate de milion de oameni la Cristos, a predicat din Luca 14:33 într-o biserică bogată din Boston. În acest pasaj Isus, explicând costul Împărăției, a avertizat că nimeni nu poate fi ucenicul său dacă nu renunță la toate posesiunile sale (14:33). Pastorul, Lyman Beecher, a încheiat predica lui Finney asigurând adunarea că Dumnezeu nu le-ar cere niciodată să renunțe la toate posesiunile lor; ei trebuie doar să „fie gata” să o facă. Finney l-a contrazis spunând că Dumnezeu poate cere de la noi orice vrea; noi nu pierdem tot ce avem în momentul convertirii, dar pierdem dreptul de proprietate asupra acelor lucruri. Finney înțelegea că dacă Cristos este cu adevărat Domnul vieții noastre, El este Domnul și peste tot ce avem.

Mulți dintre noi, cei implicați în lucrare, asemeni primilor pescari de oameni ai lui Isus (Luca 5:10, 11), am lăsat în urmă diverse cariere pentru a urma chemarea lui Dumnezeu. Noi am arătat că prețuim Împărăția deasupra comorilor pământești. Totuși, ne este adesea mult mai confortabil să privim într-o altă direcție în loc să confruntăm suferința aflată în afara sferei noastre imediate de lucrare.

După unele statistici, 35000 de copii mor în fiecare zi de malnutriție și boli care pot fi prevenite, însă aceste cifre sunt prea vagi și prea abstracte pentru noi ca să le răspundem emoțional. Pentru a ilustra lucrurile mai grafic, am fost îngroziți de uciderea a 3000 de oameni în turnurile gemene din New York. Însă 35000 este de zece ori mai mult, copii care mor în fiecare zi. Distanța nu trebuie să diminueze compasiunea. Pavel a îndemnat biserica dintr-o zonă a lumii să se îngrijească de biserica dintr-o altă parte (Romani 15:26; 2 Corinteni 8:13, 14).

Statisticile nu sunt la fel de cumplite în țara noastră, însă pentru sute de mii de oameni fără adăpost, inclusiv adolescenți fugiți de acasă obligați să se prostitueze, implicațiile nu sunt mai puțin

cutremurătoare. Oricât de utile ar fi statisticile, Cuvântul lui Dumnezeu și implicarea noastră în nevoile umane reale ne vor mișca mai mult decât orice statistici, deoarece Dumnezeu Și-a pus dragostea în inimile noastre. Scriptura ne aduce aminte că Isus Și-a dat viața pentru noi și ne întreabă cum putem refuza să ne îngrijim de frații și surorile noastre în Cristos aflați în nevoie (1 Ioan 3:16, 17). La început în cadrul misiunii din Springfield, Missouri și în ultimi ani de slujire, trăind în mijlocul unor case locuite de săraci și drogați, am fost confruntat cu fețe pe care nu le pot ignora la fel de ușor cum mă pot ascunde de statistici.

Isus ne cheamă să ne sacrificăm viețile pentru Împărăția Lui. A sluji Împărăția Lui înseamnă într-o anumită măsură a răspunde la nevoile oamenilor, deoarece oamenii sunt cei care rămân veșnic, fie că e vorba de oameni care ne sunt deja frați și surori sau oameni pe care Dumnezeu vrea să-i facă astfel (adică, oricine altcineva; 1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9). De la lucrări ca Teen Challenge la Mission of Mercy din Calcuta, lucrările noastre de caritate Îl descoperă pe Cristos în modalități care atrag atenția lumii asupra Stăpânului nostru. Fie ca Duhul să ne împuternicească astăzi, ca în Ziua de Rusalii, să descoperim inima Lui în fața lumii întregi.

Craig S. Keener, Ph.D., este profesor de Noul Testament la Palmer Theological Seminary, Wynnewood, Pennsylvania, și autor al zece cărți, dintre care două au câștigat premiul oferit de *Christianity Today: The IVP Bible Background Commentary: New Testament* (150,000 de copii tipărite); *A Commentary on the Gospel of Matthew* (Eerdmans)

UNELTE PENTRU STUDIUL COMUNITĂȚII

Metode pe care le poți folosi pentru a-ți cunoaște comunitatea ca pregătire pentru lucrare:

Recensăminte și alte rapoarte publicate:

Recensământul oferă o bogăție de informații demografice și urmărește tendințele de schimbare. Alte feluri de studii despre comunitatea locală pot fi disponibile din partea universităților locale, a conducerii școlilor, camerei de comerț sau o altă biserică.

Hărți: Fă o hartă detaliată a comunității tale.

Umple-o cu simboluri pentru componentele cheie ale vieții comunității: clădiri proprietate privată, de închiriat, abandonate; afaceri, școli, organizații non-profit, agenții guvernamentale (oficiu poștal, unitate de poliție, oficii de asistență socială), locuri pentru tineri și de petrecere a timpului liber, biserici, etc. Folosește un cod de culori care să indice bunuri, nevoi și potențiali parteneri.

Sondaje: Folosește chestionare scrise sau orale pentru a întreba locuitorii despre nevoi sau probleme locale, precum și despre puncte forte. Sondajele sunt realizate cel mai bine de către membrii bisericii. Dacă membrii bisericii nu sunt din comunitate, încearcă să pui în echipă pe cineva din zonă care cunoaște oamenii din cartier.

Interviuri: Intervievează lideri și oameni din comunitate (aleși locali, oameni de afaceri, alți păstori, vechi rezidenți). Întreabă despre experiența și percepția lor despre comunitate precum și despre biserica ta. Întreabă cum cred ei că ar putea bisericile contribui la binele comunității.

Panel despre comunitate: Invită la o întâlnire la biserică un grup de experți în problemele comunității – directori de școli, consilieri locali, ofițeri de poliție, oameni de afaceri și reprezentanți ai asociațiilor de proprietari. Cere fiecărei persoane să facă o prezentare succintă a comunității și să răspundă la întrebări. Include membri din biserică ce locuiesc sau lucrează în comunitate, în special în servicii, cum ar fi asistență medicală sau educație.

Focus-grupuri: Adună un grup de locuitori din zonă pentru a-și împărtăși părerile. Grupurile pot reflecta diversitatea din cadrul comunității, fie pot împărtăși o trăsătură comună (sunt vârstnici, părinți sau adolescenți). Începe punând întrebări generale despre opiniile și observațiile lor cu privire la viața comunității. Pe măsură ce viziunea lucrării tale se îngustează, focus grupurile pot să se abordeze și de întrebări specifice (de exemplu, ce fel de lucrări pentru vârstnici sunt necesare sau de ce cred ei că atât de multe adolescente rămân însărcinate).

Observație: Fă sondaje vizuale, mergând pe jos sau cu mașina. Fă cumpărături, mănâncă în oraș, folosește mijloacele de transport în comun prin comunitate, vizitează locurile publice, cum ar fi parcurile, bibliotecile, centrele de asistență socială; participă la evenimente publice, cum ar fi jocuri de fotbal sau întâlniri publice; oferă-te voluntar pentru organizații locale non-profit.

Adaptat după RONALD J. SIDER, PHILIP N. OLSON și HEIDI ROLLAND UNRUH, *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community With Good News and Good Works* [Biserici care fac o diferență: Atingându-ți Comunitatea cu vești bune și fapte bune] (Grand Rapids: Baker Books, 2002), pag. 263.

ÎNȚELEPCIUNE DE-O VIAȚĂ

de Joni Eareckson Tada

256 pag., 14 X 20.5 cm

La mai bine de patruzeci de ani după acel moment, Joni consemnează că Dumnezeu a făcut cu mult mai mult de-atât! El i-a dat înțelepciunea care să-i arate cum să trăiască în fața dezamăgirilor vieții. În timp ce îl căuta pe Domnul, Joni a absolvit treptele începând cu supraviețuirea la circumstanțele din viața ei, trecând la a le tolera, a le îndura cu răbdare, la a persevera în aceasta, până a ajuns în punctul în care a putut spune...

„Îți mulțumesc, Doamne, pentru scaunul acesta cu roțile. Îți mulțumesc pentru viața ce mi-ai dat-o.”

DEVENIND FEMEIA VISURILOR LUI

de Sharon Jaynes

308 pag., 14 X 20.5 cm

Vrei să devii femeia visurilor soțului tău? Femeia după care îți pare rău că pleacă dimineața și la care de-abia așteaptă să revină acasă seara? Devenind femeia visurilor lui îți oferă o viziune profundă asupra rolului minunat și unic pe care Dumnezeu și l-a dat doar ție în viața soțului tău.

Pe paginile acestei cărți vei găsi așezate câteva ipostaze ale inimii unor bărbați care au împărtășit cu mine răspunsurile unui sondaj de opinie pe care l-am efectuat:

- Cum ai descrie femeia visurilor tale?
- Ce face soția ta foarte bine și cealaltă femei ar putea lua exemplul ei?
- Care a fost cea mai mare încercare în căsnicia ta?
- Cum a putut soția ta să ajute la rezolvarea acelei probleme?
- Care este acel lucru pe care ți-l dorești ca femeile să-l înțeleagă despre ceea ce-și dorește un bărbat de la femeia visurilor lui?

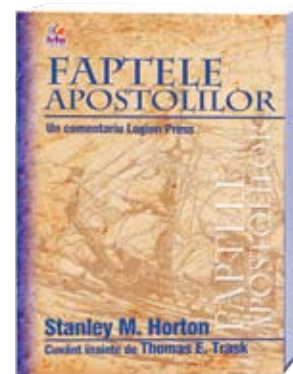
O FEMEIE DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

de Elizabeth George

312 pag., 14 X 20.5 cm

Adevărata pace și bucurie vin atunci când femeile îl urmează pe Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții lor - și devin femei după inima Lui. Cu grație și căldura, Elizabeth George împărtășește în această carte învățături biblice practice cu privire la modul în care poți urmări prioritățile lui Dumnezeu privitoare la:

- * umblarea ta cu Domnul - crești prin iubire față de Scriptură și ucenicizare
- * slujirea ta - învață să slujești altora și să devii o femeie care încurajează
- * casa ta - creează o atmosferă care hrănește și o tapiserie a frumuseții
- * soțul tău - dezvoltă-ți o dedicare adâncă pentru a-l sluji și a-l cinși
- * copiii tăi - roagă-te cu credințioșie pentru ei și învață-i Cuvântul lui Dumnezeu

FAPTELE APOSTOLILOR

de Stanley M. Horton

439 pag., 14 X 20.5 cm

Isus le-a spus urmașilor săi: „Ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori . . . până la marginile pământului.” Cartea Faptele apostolilor consemnează împlinirea promisiunii și a poruncii Sale: Duhul Sfânt a lucrat prin viețile credincioșilor ca să aducă creșterea Bisericii, ca să dărâme barierele din calea Evangheliei, și să ducă mesajul lui Hristos până în inima Imperiului Roman. Luca, autorul cărții Faptele apostolilor, a scris ca urmare a unei cercetări atente și a unei experiențe practice. Scriitorul pentecostal Stanley M. Horton aduce o combinație similară de cercetare și experiență în acest studiu al relației inspirate a lui Luca. În acest comentariu Logion, Horton cercetează în profunzime istoria Bisericii Primare—o istorie care continuă să fie scrisă în viețile credincioșilor de astăzi. Horton scrie: „Faptele Domnului Înviat . . . continuă astăzi oriunde poporul lui Dumnezeu se adună într-un singur gând cu o dorință aprinsă de a cerceta Cuvântul Lui, de a căuta darurile Sale și de a face lucrarea Lui.”

Cum să ajungi acolo pornind de aici:

Inițierea unei lucrări de slujire în BISERICA ta

Crezi că Dumnezeu dorește să restaureze vieți distruse și să reclădească cartiere frământate prin acțiuni care îmbină evanghelizarea și serviciile de ajutorare. Dorești ca biserica ta să devină un vas pentru prezența vindecătoare și transformatoare a lui Cristos în comunitatea ta. Dar, este atât de ușor să fii copleșit de nevoi și să fii descurajat de obstacolele aflate în calea mobilizării pentru lucrare a bisericii tale. Se ridică tot felul de întrebări: Ce fel de lucrare să facem? O va sprijini adunarea? Putem să strângem fondurile și oamenii necesari? Cum începem? Ce pași ne vor duce la nivelul următor?

Acțiunile eficiente necesită viziune, scop și planificare. *Viziunea* este convingerea că Dumnezeu cheamă biserica să meargă într-o anumită direcție. *Scopul* unește adunarea în jurul obiectivelor Împărăției. *Planificarea* stabilește pașii pentru atingerea viziunii.

de HEIDI ROLLAN UNRUH și PHILIP N. OLSON

Cum poate o biserică urmări aceste ingrediente esențiale? Nicio biserică nu va urma aceeași cale spre o evanghelizare locală eficientă. Fiecare adunare pornește de la un loc diferit, are o componentă și un caracter unic, și slujește în contextul particular al unei comunități. Deși nu există pași simpli spre o lucrare de slujire, există trei faze pe care cele mai multe biserici le experimentează în acest proces, și fiecare dintre acestea includ cinci acțiuni. Unele din aceste acțiuni de la fiecare fază pot urma într-o anumită succesiune, altele se pot dezvolta simultan.

În timp ce citești articolul, întrebă-te: Unde se află biserica mea în acest proces? Care ne sunt punctele tari și cele slabe? Aceasta îți va indica următorul pas ce trebuie făcut.

Faza 1: AȘEZAREA TEMELIEI

Gândește-te la biserica ta ca la o grădină (vezi 1 Corinteni 3). Trebuie să pregătești cu grijă terenul pentru semințe. În același fel, lucrări de milostivire vor izvorî dacă biserica este pregătită. Confruntate cu o nevoie presantă, primul impuls al multor biserici este acela de a lansa un program. Însă programele, dacă sunt deconectate de la scopul mai larg al bisericii, își pot pierde centrul spiritual și pot aluneca spre secularizare.

Lucrările de slujire care nu sunt înrădăcinate într-o adunare sănătoasă și susținătoare, nu sunt la fel de eficiente și tind spre auto-susținere. Prin urmare, în prima etapă critică trebuie făcut un pas în spate față de sarcina dezvoltării unor lucrări sociale pentru a ne concentra asupra identității bisericii ca trup al credincioșilor chemați să urmeze exemplul lui Cristos de slujire și să arate lumii dragostea lui Dumnezeu. Lucrarea unei biserici trebuie să rezulte din centrul credinței sale. Întărește devotamentul bisericii tale față de raza ei de acțiune clădind lucrarea pe temelia unei conduceri mature, a unor relații iubitoare în biserică, a unei vitalități spirituale și a familiarității cu nevoile și capitalul comunității.

Pregătește echipa de conducere

Cel mai fertil ogor pentru lucrare este o echipă de lideri clerici și laici care au în comun o pasiune spirituală, un devotament comun, un cadru teologic comun pentru lucrare și relații pozitive de lucru. C. Gene Wilkes scrie în *Jesus on Leadership [Isus despre conducere]*: „Conducerea începe atunci când o misiune revelată de Dumnezeu captează o persoană.” Ajută liderii bisericii să devină „captați” prin învățare, mentorare, exemplu personal și expunerea la alte modele de lucrare. Rezolvă orice conflict din cadrul echipei de conducere care are de a face cu misiunea. Într-o atitudine de rugăciune, recrutează și hrănește oameni care pot depune noi eforturi.

Cunoaște-ți adunarea

Ceea ce biserica ta face în lucrare ar trebui să izvorască din cine sunteți, luând în considerare identitatea,

istoria și tendințele voastre unice. Un studiu personal al adunării poate evalua programele actuale și poate analiza punctele tari și slăbiciunile bisericii în lumina unei noi lucrări. Acest studiu ia totodată pulsul maturității spirituale al bisericii tale, a dedicării pentru lucrări de evanghelizare și a deschiderii față de schimbare, ceea ce poate ajuta la identificarea unei nevoie de instruire. Organizează un grup care să strângă informațiile despre adunare urmărind lucruri care țin de identitate, istorie, membri, teologie, programare, conducere, organizare, resurse, viața spirituală, relații și parteneriate. Metodele de studiu pot include interviuri, discuții în focus grupuri, și/sau chestionare. (Un model de chestionar găsești în secțiunea de unelte ce pot fi descărcate pe site-ul www.Network935.org.)

Pregătește-ți adunarea

Nu toți cei din adunare sunt pregătiți să îmbrățișeze viziunea unei lucrări. Pune temelia printr-o instruire care explică baza teologică a evanghelizării și a compasiunii sociale. Această instruire poate include predici, cursuri în cadrul școlii duminicale, călătorii pe câmpul de misiune care expune membrii la oportunități încântătoare. Clădește vitalitatea spirituală a adunării și relații sănătoase.

Evaluează contextul comunității

O lucrare eficientă depinde de informații corecte despre contextul lucrării. O evaluare a comunității aduce în obiective domeniul problemă care trebuie transformate, precum și modalitățile în care Dumnezeu lucrează deja în cadrul comunității. Primul pas este acela de a-ți defini comunitatea – fie că e un cartier anume, un grup etnic, o populație cu nevoi speciale. Familiarizează-te cu demografia, cultura, sistemele, valorile și nevoile ei. Umblă prin comunitate, folosește datele de la recensământ, sondaje, interviuri și focus grupuri. (Vezi coloana alăturată: „Unelte pentru studiul comunității”) Stabilind relații cu alte agenții și alți lideri din comunitate, eviți redundanța serviciilor, clădești poduri ale înțelegerii și respectului și plantezi semințe pentru viitoare parteneriate.

Cultivă o dedicare pentru lucrare.

Un obstacol major ce trebuie trecut în multe biserici este înțelegerea dominantă că biserica există pentru a servi nevoilor membrilor acesteia. Liderii trebuie să conducă transformarea bisericii într-una orientată spre misiune. Aceasta înseamnă cultivarea unei dedicări de a trece dincolo de zidurile bisericii ca expresie centrală a credinței și închinării bisericii. Oferă programe de instruire și activități pentru a ajuta la depășirea barierelor ce privesc rasa, clasa socială, abilitățile care pot separa adunarea ta de comunitate.

Faza 2: LANSAREA VIZIUNII

Viziunea este un portret al viitorului pe care biserica ta este chemată să-l ajute să devină realitate prin puterea Duhului. În această fază biserica distinge o viziune specifică pentru lucrarea de compasiune și se organizează pentru a o atinge. Această viziune clădește pe identitatea adunării voastre pentru a răspunde la nevoile și oportunitățile din comunitate, din dorința de a împărtăși dragostea lui Dumnezeu prin cuvinte și fapte. Odată ce biserica ta are un obiectiv de lucrare uns de Duhul, poți dezvolta un plan strategic de acțiune.

Caută viziunea lui Dumnezeu pentru lucrare

Generează o listă de idei pentru lucrări potențiale. Există vreun domeniu anume spre care se simte atrasă biserica ta – locuințe inadecvate, tineri în situație de risc, familii în ajutor social sau imigranți? Unde sunt lipsurile? Ce uși par a fi deschise în acest moment? Îngustați-vă focarul la una sau două domenii. Dezvoltă o declarație de viziune care identifică obiectivele specifice pentru lucrări pe care biserica le va dezvolta în următorii ani. Decide dacă această viziune solicită începerea unui nou program, revizuirea unuia deja existent sau asocierea cu programul unei alte biserici sau organizații.

Împărtășește bisericii viziunea

Odată ce s-a identificat o direcție, ajută adunarea să își însușească viziunea. Comunică-o în mod consistent, clar și creativ. Cum poți face aceasta: o *declarație de misiune* care încapsulează viziunea; un logo care captează esența misiunii voastre; evenimente speciale, cum ar fi servicii de închinare, conferințe de misiune, ieșiri sau concerte orientate spre misiune; vizitatori speciali din cadrul comunității sau din partea altor modele de lucrare și care își pot împărtăși povestea. De exemplu, dacă biserica ta se simte călăuzită să se ocupe de probleme ce privesc locuințele, planificați un weekend cu Habitat pentru Umanitate sau faceți un tur pe la adăposturile pentru oamenii fără adăpost.

Organizează pentru lucrare.

Dezvoltă un plan detaliat (servicii sau activități pe care lucrarea le va impune, resurse și parteneri pe care îi va solicita, cum se va organiza și va fi condusă) și pașii necesari pentru ca lucrarea să aibă loc (cine va urmări propunerea, când va începe, cum vor fi afectați alți slujitori sau alte sisteme din biserică). Decide dacă va fi administrată direct de biserică sau ca o organizație separată non-profit. Învăță de la cel mai bune practici în planificarea ta și evită să reinventezi roata. În plus, evaluează dacă structura actuală a bisericii ajută sau împiedică planul de lucrare.

Adună resurse și parteneri.

Auto-evaluarea pe care ai făcut-o ar trebui să identifice resursele pe care le poate oferi biserica pentru un

program – fonduri, spații, personal (angajat sau voluntar) și orice echipament special de care ai putea avea nevoie; precum și ce poate fi folosit din surse externe. O bună investiție ar putea fi angajarea unui scriitor profesionist de proiecte. Gândește-te la posibilități ca stagieri sau personal comun. Creează sisteme de recrutare și supraveghere a voluntarilor. Dezvoltă relații cu alte grupuri care împărtășesc ținte comune, identificate în urma evaluării comunității. Cine face deja o lucrare bună în comunitate și cum poți colabora?

Strânge adunarea.

Recrutează și echipează membrii bisericii pentru a se conecta la planul de lucrare în modalități practice. Accentuează că fiecare membru este chemat și înzestrat pentru lucrare. Îmbină statistici, povestiri, pasaje biblice, principii și apeluri care captează inima membrilor și îi pune în mișcare. Un inventar al darurilor spirituale este o unealtă esențială în a trezi potențialul de lucrare al adunării tale. Invită personal membrii să participe în modalități potrivite cu darul, interesul și experiențele lor de lucrare și de viață. Oferă o descriere clasă a slujbei pentru voluntari. Instruirea îi poate ajuta pe voluntari să depășească obstacolele inerției, lipsei de experiență și a nesiguranței. Oferă lecții de evanghelizare care pregătesc voluntarii să-și împărtășească credința cu încredere.

Faza 3: SUSȚINEREA VIZIUNII

Chiar dacă o anumită lucrare a început, sarcina misiunii nu s-a încheiat. Viziunea unei lucrări necesită efortul de a fi susținută, altfel va deveni un capriciu trecător din viața bisericii. Misiunea lui Dumnezeu cheamă o biserică, în cuvintele lui Aslan din ultima carte a *Cronicilor din Narnia* a lui C.S. Lewis, de a înainta „tot mai sus și tot mai adânc”. Așa cum chemarea noastră individuală de a fi sfinți ne conduce într-o călătorie de o viață de sfințire, chemarea bisericii la misiune este un proces transformațional în care Dumnezeu își maturizează, purifică și curăță poporul pentru planurile Sale.

Abordează temerile și conflictele

Liderii vizionari vor întâmpina rezistență la schimbare. Ceva nou va genera îngrijorare și diferențe de opinie. Ajută biserica să evalueze costurile și beneficiile. Căutând să păstrezi un echilibru sănătos între evanghelizare și închinare, ucenicie și părtășie poți reduce tensiunea. Răspunde la conflicte și preocupări într-un mod constructiv, folosind tensiunile pentru a ajuta biserica să-și reevalueze prioritățile și paradigmele. Recomandăm cartea lui Jim Herrington, Mike Bonem și James H. Furr, *Leading Congregational Change: A Practical Guide for the Transformational Journey* [Conducând schimbarea congregațională: Un

ghid practic pentru o călătorie transformatoare], care schițează în detaliu procesul de reorientare a adunării spre misiune.

Clădește o răspundere continuă

Dezvoltă criteriile de evaluare a eforturilor. Este lucrarea eficientă în atingerea obiectivelor? Sunt resursele folosite eficient? Sunt cultivate relațiile dintre voluntari și cei ce beneficiază de servicii? Vin oamenii la o credință nouă sau înnoită? Ținând cont de reacțiile adunării, ale comunității și a mentorilor, evaluează dacă lucrările sunt holistice, eficiente și loiale chemării voastre. Recunoaște lucrarea bună făcută în numele lui Isus de către adunarea ta (2 Corinteni 9:12). Planifică un serviciu de închinare anual care Îl glorifică pe Dumnezeu pentru roada lucrării de slujire a bisericii tale.

Dezvoltă noi lideri.

Evită epuizarea identificând și instruind noi lideri. Investește în următoarea generație lucrând cu tineri pentru a le insufla o mentalitate orientată spre misiune. Cultivă relațiile cu actualii și potențialii membri ai bordului.

Menține o viziune proaspătă

Adaptează în mod continuu prioritățile și proiectele în lumina schimbărilor din adunare și comunitate, în timp ce reafirmi misiunea de bază a bisericii. Ajută-i pe cei implicați să facă o legătură între slujirea și credința lor oferindu-le ocazii de reflecție spirituală și odihnă. Continuă să cufunzi lucrările în rugăciune și să cauți ungera continuă a Duhului Sfânt. Preveniți eroziunea viziunii crescând cerințele pe care membrii bordului și slujitorii cheie le îmbrățișează pentru misiunea bisericii voastre.

Continuați să creșteți

Caută modalități de a duce lucrarea voastră la următorul nivel. Dacă biserica ta sponsorizează supă de pui, această lucrare poate crește într-o școală de gătit care pregătește oamenii pentru meseria de bucătar. Un program de meditare poate duce la un parteneriat cu o școală publică locală. Lucrarea cu imigranții poate da viață unei campanii de scriere de scrisori cu privire la politicile din domeniul imigrării. Continuați să creșteți totodată în profunzime spirituală și relațională. Oferiți mai multe ocazii în care cei sluiți să se întâlnească cu dragostea lui Dumnezeu; de exemplu: studii biblice, cercuri de rugăciune și evanghelizarea prin prietenie. Stabilește legături cu alte biserici sau organizații para-bisericești care au o viziune compatibilă și care pot să ofere bisericii voastre sfaturi, expertiză și încurajare.

CONCLUZIE

Începe cu puțin, dacă trebuie, dar începe. Nu lăsa lucrarea să aștepte până când adunarea va îmbrățișa în întregime viziunea. Dacă vrei să aprinzi focul în adunare, „acțiunea este oxigenul”, ne sfătuiește un pastor. Roagă-te și apoi dă-i drumul. În acest proces, adunarea ta s-ar putea să transmită un cuvânt sau o atingere dătătoare de viață pentru cineva care are nevoie să experimenteze îndurarea lui Dumnezeu. În Cristos, fiecare biserică este rânduită să „aducă roadă ... care să rămână” (Ioan 15:16). Lasă ca această promisiune să susțină adunarea voastră în pașii pe care-i face spre o lucrare de slujire.

Heidi Rolland Unruh a fost director asistent la Proiectul de dezvoltare a adunărilor, comunităților și conducerii de la Universitatea de Est, St. Davids, Pennsylvania și a fost analist de politici sociale specializată în ajutor social și servicii sociale comunitare oferite de organizațiile religioase pe lângă Evangelicals for Social Action [Evangelicii pentru o Acțiune Socială]. Este coautor al cărții Churches That Make a Difference: Reaching Your Community With Good News and Good Works [Biserici care fac o diferență: Atingându-ți Comunitatea cu vești bune și fapte bune] împreună cu Ronald J. Sider și Philip N. Olson (Baker Books, 2002). Soțul ei Jim, păstorește biserica Faith Mennonite Church, din Hutchinson, Kansas.

Philip N. Olson a fost vicepreședinte pentru relații cu bisericile din partea organizației Evangelicals for Social Action și director al Network 9:35, o lucrare adresată bisericilor și organizațiilor non-profit. El locuiește în Wynnewood, Pennsylvania.

Lasă să pastorii mei meargă

CLĂDIRIA și ECHIPAREA BISERICILOR
PENTRU LUCRĂRI DE SLUJIRE

Un prieten pastor tocmai terminase o campanie imensă, multianuală de construcție care fusese obiectivul slujirii lui îndelungate într-o anumită biserică. Acum era mai în vârstă, mai înțelept și foarte respectat. Am fost câțiva care l-am întrebat: „Acum că ai terminat clădirea, te bucuri de biserică ta?”

de BRAD SMITH

El a răspuns: „Nu. Se pare că cu cât e mai mare, cu atât sunt mai bune programele, dar atât mai puțin mă bucur de ea. Uneori mă întreb ce fel de monstru am creat. Oamenii vin duminica dimineața la biserică dorind întotdeauna un spectacol mai bun: «Fă-mă să râd»; «Fă-mă să plâng»; «Dă-mi un sâmbure de învățătură biblică să mă facă să cresc.» Cândva aveam o adunare. Acum am consumatori – iar ei vor să consume doar cea mai bună religie și cele mai bune programe. Echipa mea se luptă pentru amvon ca să-și anunțe programele. Simt că mă zboară cu reclamele lor. Avem echivalentul unei mici armate în grupuri mici, dar ei umblă doar în grupuri și nu se împrăștie niciodată. Le-am dat materiale color pentru 13 săptămâni despre cum să slujească în comunitate. Le-a plăcut atât de mult încât de abia așteaptă să se întâlnească la grup și să înceapă următorul studiu. Angajăm oameni care să echipeze biserica să facă lucrarea însă acest lucru nu face altceva decât să le crească așteptarea ca cei angajați să o facă în locul lor.”

El a continuat: „Am cărți despre biserica condusă de scop, biserica pe grupe mici, 10 chei pentru o biserică sănătoasă, cinci cărămizi pentru o biserică evanghelizatoare. Ceea ce am nevoie este un antidot pentru biserica consumatoare. Am pierdut sufletul a ceea ce face ca o biserică să fie mare.”

Biserica acestui păstor avea viziune și conducere, însă o poluare ascunsă îi distrugea sănătatea. A predicat despre slujire, sacrificiu și dedicare în fiecare

duminică, uneori chiar în lacrimi. Însă influența lui de o oră din cadrul serviciilor nu era suficientă pentru a face față șuvoiului celor 167 de ore în care oamenii erau bombardati cu mesajele consumerismului culturii noastre. În realitate, orice biserică, construită în jurul unei lucrări orientată din punct de vedere geografic și temporal asupra activităților de duminica dimineața din clădirea bisericii, se confruntă cu aceleași pericole copleșitoare.

Mulți oameni privesc la lucrarea de slujire ca la o *opțiune* importantă pe care biserica lor o poate folosi pentru a ajunge mai cunoscută în oraș, pentru a asculta de poruncile lui Cristos de a hrăni pe cei săraci, de a-i îmbrăca pe cei dezbrăcați, de a-i vizita pe cei aflați în închisoare și de a vedea o transformare semnificativă în dimensiunea fizică, emoțională și spirituală din viețile oamenilor aflate în zone defavorizate. Totuși, în cele mai multe biserici, atâta timp cât lucrarea de slujire este văzută ca făcând bine celor de afară, cei cu ochii mai larg deschiși se vor bucura de ea, însă va fi o lucrare de care biserica se poate deconecta întotdeauna.

Cu toate acestea, când păstorul principal și liderii bisericii realizează că lucrarea de slujire poate fi arma lor secretă în a duce războiul ucenicie în viețile oamenilor din biserică, 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, iar lupta *în afara bisericii*, atitudinile consumerismului pe care oamenii îl aduc în biserică și abordarea lor în ce privește slujirea se schimbă dintr-o dată. Înainte era un alt program al bisericii. Acum, ea aprinde o tranziție ce cuprinde întreaga biserică, spre o cultură a echipării și spre sisteme de echipare a credincioșilor. Aceste sisteme de echipare nu sunt folosite doar pentru a închide ușa din spatele bisericii pe unde ieșeau noii vizitatori, nici pentru a umple clasele de copii cu învățători, ci pentru a face ucenici.

Un război la scară mare împotriva consumerismului prin lucrarea de milostenie trebuie să implice mai mult decât predici despre darurile spirituale și târguri de lucrări. În ultimul deceniu am văzut o creștere semnificativă a numărului de predici despre descoperirea darurilor spirituale și folosirea lor în slujire. Totuși, cele mai multe biserici constată că în cel mai fericit caz, cam 10% din cei ce au auzit predicile le-au și aplicat în realitate implicându-se ca voluntari.

Prima reacție a pastorilor a fost să dea vina pe ei înșiși. Oarecum predica n-a fost suficient de bună ca să motiveze pe cei 90% la acțiune. S-au ținut mai multe predici pe Efeseni 4, Romani 12 sau 1 Corinteni 12. Recent, bisericile au organizat târguri de lucrări pentru a răspunde la invitația la slujire făcută de la amvon. Aceste târguri înregistrau o înscriere de 50% în ziua predicii, însă rezultatele pe termen lung arată că doar 10% și-au schimbat stilul de viață. Evenimentele de duminica dimineața nu pot fi singura motivația pentru a

crea o biserică de șapte zile pe săptămână implicată în comunitate.

Mișcarea bisericilor spre un accent mai mare asupra echipării și asupra lucrărilor de slujire a fost numită uneori împluternicirea laicilor – eliberarea oamenilor de sentimentul inadecvării și nepregătirii. În realitate, la fel de bine se poate vorbi despre împluternicirea clericilor – eliberarea clericilor de propriile lor așteptări nerealiste și de așteptările imposibile pe care le au bisericile lor de la ei.

După ce am studiat sute de biserici eficiente în echipare trei principii au ieșit la iveală în fiecare dintre acelea care echipa și lansa bine oameni în lucrări de slujire.

Suștinere vizibilă din partea conducerii bisericii pentru a încuraja oamenii să slujească

Predica reamintește oamenilor că maturitatea nu apare fără fapte concrete de slujire. E vorba de serii de predici despre chemare, daruri și slujire. Devine evident tuturor celor care frecventează biserica, chiar și sporadic, că maturitatea spirituală și ucenicia eficace necesită nu doar participarea la programele de duminica ci și o slujire concretă în timpul săptămânii.

Există totodată un efort intenționat de a clădi o cultură internă în care slujirea să fie o așteptare normală a membrilor bisericii. Liderii bisericii evaluează ceea ce fac și poate transmite un mesaj confuz permițând apatia, iar apoi trăiesc personal modul în care slujirea în comunitate ar trebui văzută. Prin ilustrațiile din predici, prin povestirile din foaia bisericii și prin exemplele oferite la cursurile pentru viitorii membri, ei dau ca modele de creștini maturi, oameni care slujesc cu adevărat.

O biserică din Little Rock a trimis de Crăciun o felicitare cu întreaga echipă de conducere a bisericii îmbrăcată în ținută sport și fluturând pancarte cu mesajul: „Noi vă facem galerie în timp ce voi faceți lucrarea de slujire.” O biserică din Los Angeles ține programe de trimitere în lucrare nu doar pentru misionarii internaționali, ci și pentru învățătorii, polițiștii, fermierii, constructorii, pe care îi trimite ca misionari la locurile lor de muncă, punând în mod simbolic unelte folosite de aceștia în fața bisericii. Alte biserici se asigură că toți noi membri sunt salutați, vizitați și îndrumați, nu de către pastor, ci de lideri neordinați. Când acești ușieri sunt loiali pastorului și cunosc viziunea și misiunea bisericii, ei transmit un semnal clar și puternic tuturor noilor membri că aceasta este o biserică în care pastorul delegă autoritatea, nu o controlează.

Un sistem unitar care îndreaptă oamenii spre slujire

Multe meserii implică o instruire mai bună în sisteme decât cea a pastorilor. Fermierii înțeleg că cheia unei recolte bogate nu stă doar în plantare sau recoltare, ci implică un întreg sistem de pregătire a solului, de selecție a semințelor, de management al paraziților, de control al mediului și de contracte de distribuție a producției care formează toate împreună un sistem numit agricultură. Fermierii înțeleg că e mai bine să faci o muncă de B la toate capitolele decât de A plus la unele și să sari peste altele. Sistemul unitar este cel care produce succesul, nu performanța stelară a câtorva părți.

Același lucru este adevărat și în ce privește echiparea bisericii. Sistemul trebuie să aibă niște părți standard, peste care nu se poate trece. Rick Warren a folosit rombul terenului de baseball în cartea lui *Biserica condusă de scopuri*, pentru a ilustra conceptul unui sistem de echipare cu trasee clare și baze precise. În cadrul acelei comunicări simple sunt componente care fac sistemul să funcționeze.

Asimilarea. Acest proces ajută vizitatorii să învețe despre biserică și să decidă dacă se alătură ei. Acest pas poate fi foarte simplu, cum ar fi efortul de a recunoaște și saluta fețele noi – până la modalități de marketing bazat pe web, locuri speciale de parcare, recepția de duminica dimineața, echipe de vizitare, video-uri de prezentare și persoane desemnate cu asimilarea noilor membri.

Fundamentele biblice. Noii membri sunt învățați conceptele de dărnicie, chemare și slujire. Destul de devreme oamenii au început să realizeze că conceptul de voluntar – „Pot alege să slujesc” – este un concept străin Scripturii. Noi suntem creați să slujim. Alte concepte fundamentale din Romani 12:3-8; Efeseni 4:11-16; 1 Corinteni 12; Iacov 1:22-27, sunt învățate alături de doctrinele ucenicizării și creșterii, precum și alături de principiile și programele de bază ale bisericii.

Descoperirea. Oamenii învață despre darurile lor spirituale și despre chemare. Din moment ce aceasta se poate repeta la diferite nivele de-a lungul anilor, cursul inițial despre daruri se poate concentra în special asupra domeniilor în care se vede pasiunea pentru slujire. Cheia nu este ce fel de instrument de evaluare este folosit, ci grupul mic sau contextul relațional în care are loc descoperirea. Darurile nu sunt învățate dintr-o mentalitate: „Totul are de a face cu împlinirea mea, iar eu nu fac ferestre”; ci din mentalitatea că: „Este vorba despre biserica lui Dumnezeu și despre modul în care Dumnezeu mi-a dat abilități destinate slujirii altora.”

Potrivirea și plasarea. Acest proces stabilește legătura dintre darurile și chemarea individuală și locul unde ele acestea pot fi manifestate în slujire. Aceasta este partea cea mai greu de construit din sistem. În

bisericile mai mici, distanța dintre persoana care ajută la descoperirea darului și liderul lucrării pe care au ales-o este o chestiune de un telefon sau o simplă discuție în parcare bisericii. În bisericile mai mari, numele și alegerea intră într-o bază de date. Fiecare domeniu de lucrare are o persoană desemnată, numită omul de legătură, (rareori însăși directorul acelei lucrări) responsabilă să sune orice oameni noi care și-au exprimat interesul față de lucrarea lor. Omul de legătură este responsabil totodată și pentru procesul de instruire și ucenicizare a oamenilor în acel domeniu de lucrare și are adesea întâlniri trimestriale cu ceilalți oameni de legătură din biserică.

Antrenarea și recunoașterea. Oamenii sunt ucenicizați mai bine în timp ce slujesc, nu stând într-o sală de clasă. Totuși, trebuie pus deoparte timp și pentru instruire și reflecție. Totodată, Dumnezeu a pus în oameni nevoia de apreciere. Este minunat să ai modalități regulate prin care liderii să exprime această apreciere.

Bisericile care sunt organizate în jurul ideii de grupe mici au constatat că acest pas este un antidot pentru concentrarea asupra nevoilor personale interioare care distrug adesea sănătatea acelor grupuri mici. Când reflecția asupra și pregătirea pentru lucrarea de slujire devine scopul central al grupului mic, acesta devine un centru puternic de ucenicizare continuă care transformă studioul biblic și părtășia într-o slujire jertfitoare care transformă vieți. Totuși, grupurile mici nu privesc adesea dincolo de propriile lor nevoi, fără instruirea intenționată în domeniul conducerii și al responsabilității pe care o oferă un sistem de echipare.

Desfășurarea și transformarea. Din moment ce mulți oameni se pare că-și doresc să slujească pentru prima dată în cadrul bisericii, trebuie să existe o parte intenționată a procesului pentru a-i conecta cu oportunități de slujire aflate în exteriorul bisericii. Aceasta implică nevoia unei echipe care să clădească constant relații cu agențiile din cadrul comunității și care să creeze locuri unde oamenii să slujească în cadrul comunității și la locurile de muncă.

Acest al șaselea pas este elementul principal care împiedică sistemul de echipare să devină o altă modalitate în care biserică să ofere bunuri și servicii religioase consumatorilor de religie. După patru sau cinci ani de la implementarea unui sistem de echipare a membrilor bisericii, există mai multe puncte de legătură între biserică și comunitatea. După ce fiecare membru nou sau existent este interviuat în mod regulat, biserică va constata că mulți sunt chemați la o lucrare de slujire în afara bisericii. Dacă sistemul de echipare funcționează bine, la finalul interviului membrul nu primește un număr de telefon și o adresă, ci numele unui membru din biserică ce slujește deja într-o astfel de lucrare și care îl

va chema și-l va conduce la prima întâlnire. Când ajung, ei găsesc o lucrare deschisă la voluntarii care își cunosc deja darurile și chemarea. Instruirea și plasarea implică intenție. Reflectarea uceniciei este norma. Așteptările și rolurile sunt clare.

Totuși, dacă acest scenariu are loc după 4 sau 5 ani, cum începi procesul de desfășurare a lucrării, în special dacă sunteți o biserică mică? Dacă ai 15 oameni care slujesc în 15 lucrări de slujire diferite, vei pierde multe ocazii de ucenicizare în care ei să reflecteze asupra slujirii împreună, iar impactul lucrării lor este atât de dispersat încât nu îi va motiva și pe alții din biserică să slujească. Cel mai bun mod de a iniția o astfel de lucrare este alegând o lucrare susținută de biserică – recunoscând că ceri multor oameni să sacrifice darurile și chemarea lor personală pentru o vreme susținând un număr limitat de lucrări asupra cărora a ales biserică să se concentreze.

Alegerea unui anumite lucrări în faza de început a implicării bisericii în lucrarea de slujire se realizează adesea cel mai bine prin analiza următoarelor opt aspecte:

(1) *Este ceva ce niște începători în lucrarea de milostenie pot prinde ușor?* Meditarea copiilor este un punct de pornire ușor. Instruirea adulților într-o închisoare de siguranță maximă nu este.

(2) Este ceva ce poate implica un număr mare de oameni fără a fi nevoie de abilități specializate? Un depozit de mobilă folosită are nevoie de multe daruri diverse și generale. O clinică medicală are nevoie de daruri mai puține și foarte specializate.

(3) Este acea locație potrivită pentru biserică noastră? În multe orașe mari, zonele prăbușite din punct de vedere economic au complexe mari de apartamente învechite. În fazele de început, o locație mai apropiată poate însemna și o mai mare participare a membrilor bisericii tale.

(4) Este acesta un loc în care Dumnezeu a ridicat deja lideri din biserică ta cu o pasiune, relații și experiență trans-culturală? Faza de câștigare a încrederii în cazul unei lucrări trans-culturale durează adesea minim 5 ani până în punctul în care să poată fi concepute proiecte comune. Mulți beneficiari ai lucrării de slujire au văzut deja o paradă întregă de oameni bine intenționați care și-au oferit ajutorul fără a recunoaște valoarea, darurile și potențialul beneficiarului. Încrederea se clădește când oamenii nu doar vin cu resurse, ci când ei ajută la folosirea darurilor, viziunii și resurselor pe care aceștia deja le posedă. Uită-te unde a mers Dumnezeu înaintea ta clădind relații de încredere între oameni din biserică ta, despre care tu nu ai fost conștient. Învață lecțiile compasiunii și împluternicirii din exemplul lor. Nu subestima călăuzirea pe care Dumnezeu o dă printr-o persoană sau două cărora Dumnezeu le-a dat o manta clară pentru lucrarea de slujire.

(5) Este nevoia de care ne ocupăm ceva ce poate avea un impact observabil? Abordarea ratei criminalității din oraș poate fi o nevoie prea amplă, chiar și pentru o biserică mare. Țintirea nivelului abilității de lectură a copiilor de clasa a treia dintr-o școală elementară de cartier are rezultate ușor de măsurat.

(6) Nevoia de care ne ocupăm noi este o nevoie critică, neadresată anterior din comunitatea noastră? Cercetează nevoile nesatisfăcute și eforturile care se fac deja și căroră te-ai putea alătura.

(7) Putem relata întâmplări din cadrul acestei lucrări de slujire în moduri care vor continua să influențeze cultura internă a bisericii noastre? În faza de început a lucrării de slujire dintr-o biserică este important ca întreaga biserică să se identifice ușor cu nevoile și cu oamenii care sunt slujiți. Lucrarea adresată celor dependenți sau oamenilor din industria sexuală nu trebuie să fie în lumina reflectoarelor pentru a fi eficientă. Lucrarea cu copiii sau cu cei vârstnici este o lucrare cu care oamenii se identifică mai ușor emoțional.

(8) Este lucrarea asupra căreia alegem să ne concentrăm ceva ce va conduce la parteneriate cu alte biserici? Lucrarea de slujire este un loc excelent în care să demonstrăm că suntem biserica deplină, cu Evanghelia deplină și care ne adresăm întregului oraș. Parteneriatele cu biserici asemănătoare economisesc timp și resurse. Parteneriatele cu biserici aflate în zone prăbușite din punct de vedere economic trebuie făcute în așa fel încât aceste biserici contribuie cu ceva absolut necesar pentru ca acea lucrare să meargă.

Aceste șase părți ale sistemului de echipare a bisericii (asimilarea, fundamentele, descoperirea, plasarea, antrenarea și desfășurarea) sunt susținute de echipe de dezvoltare administrativă și de conducere. În bisericile mari, e posibil să existe câte o echipă pentru fiecare parte, coordonate de o echipă de echipare esențială comună. În bisericile mai mici s-ar putea să fie o persoană neplătită care se gândește întotdeauna la sistem și

inițiază conversații intenționate pentru împinge oamenii spre următorul pas în creșterea lor.

O persoană cheie responsabilă de construirea sistemului și promovarea valorilor echipei

Cea mai potrivită persoană dezvoltarea unui sistem de echipare este un bun facilitator. Când ceva trebuie făcut, primul impuls al unei astfel de persoane este acela de a nu face el acel lucru, ci de a recruta o echipă formată din oameni cu darurile potrivite, cu roluri și obiective clare. Acea persoană formează mereu echipe și le lansează, cu așteptări clare și cu sprijinul necesar pentru a reuși. Chiar și într-o biserică de 50 de persoane, prezența unui astfel de lider care are autoritatea clară, responsabilitatea și darurile necesare pentru a întreba oamenii despre darurile, chemarea și intenția lor de slujire va genera un avânt de implicare. Ei devin un fel de pețitori care potrivește darurile oamenilor cu nevoile de slujire.

Când aceste trei principii comune de echipare funcționează, efortul unor astfel de lucrări capătă locul central nu doar în comunicarea de la amvon, ci și în viețile oamenilor. Prin intermediul acestor lucrări de slujire biserica are impact în comunitate și în viețile membrilor în măsura în care ei sunt nevoiți să iasă din zona lor de confort. Cu toate că aceste lucrări sunt începute și susținute prin evenimentele de duminică dimineața, acestea nu le pot susține singure. E nevoie de o mentalitate, de un sistem de echipare și de lideri care să alimenteze procesul de instruire și implicare a ucenicilor care pot avea un impact atât în biserică, cât și dincolo de zidurile acesteia.

Brad Smith, absolvent al seminarului Dallas Theological Seminary, a fost președinte al Leadership Network (Rețeaua de conducere) din Dallas, Texas și are experiență ca pastor și plantator de biserici.

Ciclul evangelizării și al ucenicizării: un proces interminabil

de RANDY HURST

Când Isus le-a dat Marea Însărcinare ucenicilor Săi, aceasta nu era o noțiune complet necunoscută. Prin învățăturile și exemplul Său personal, Isus i-a pregătit pe ucenici pentru această sarcină. Misiunea care le stătea înaintea nu era doar să formeze o altă mișcare religioasă socială. Ei aveau să participe în activitatea divină a lui Dumnezeu de a-i câștiga pentru Sine pe oamenii pierduți. Așa cum ucenicii au privit pâinile și peștii înmulțindu-se, acum aveau să participe la perpetuarea și multiplicarea mesajului pe care Isus li l-a încredințat.

Fiecare dintre cele patru evanghelii se încheie cu evidențierea misiunii pe care Isus le-a încredințat-o ucenicilor Săi la sfârșitul lucrării Sale pe pământ. Pasajele despre Marea Însărcinare din toate cele trei evanghelii sinoptice, precum și din evanghelia după Ioan, ne prezintă clar o misiune comprehensivă care include evangelizarea și ucenicizarea.

William Temple, cel de-al 98-lea arhiepiscop de Canterbury (1942 - 44) ne-a oferit o definiție corectă și comprehensivă a evangelizării: „Evangelizarea înseamnă să-L prezinți pe Isus Cristos prin puterea Duhului Sfânt, pentru ca oamenii să se încreadă în El ca Mântuitor și să-L slujească ca Domn în părtășia bisericii Sale.”

Separarea evangelizării de ucenicizare este o diferențiere artificială. Așa cum nu poți separa culorile curcubeului, la fel, în Scriptură, evangelizarea nu poate fi separată de ucenicizare. Evangelizarea și ucenicizarea nu sunt două părți distincte ale unei

progresii care începe cu evangelizarea și se încheie cu ucenicizarea. Mai degrabă, ele formează un ciclu. Evangelizarea trebuie asumată cu scopul ucenicizării, iar ucenicizarea ar trebui să-i pregătească pe credincioși pentru evangelizare.

Evangelizarea dinaintea ucenicizării

În Pilda Semănătorului, Isus i-a învățat pe oameni că sămânța – Cuvântul lui Dumnezeu, sau mesajul – va cădea pe diferite tipuri de sol. Unii dintre cei care vor auzi mesajul nu vor răspunde, iar unii dintre cei care răspund nu vor rămâne în credință.

Unii abordează Pilda Semănătorului dintr-o perspectivă negativă, deoarece trei dintre cele patru tipuri de sol nu produc viață veșnică. Dar pilda privește dincolo de acele obstacole, la triumful Cuvântului lui Dumnezeu în crearea Împărăției lui Dumnezeu. Chiar dacă enumerarea celor trei tipuri de sol neproductive ocupă o mare parte a pildei, doar o cantitate mică de semințe vor ajunge efectiv pe câmp. Pilda nu spune însă că cea mai mare parte din munca Semănătorului a fost în zadar.

Majoritatea expunerilor vorbesc despre cele patru tipuri de sol din Pilda Semănătorului: solul dur, solul secetos, solul cu mărarci și solul bun. Dar parabola poate fi privită și ca prezentând două tipuri de sol: productiv și neproductiv. Fiecare tip de sol cuprinde trei exemple. Fiecare persoană se confruntă cu unul din doar două destine posibile. Rezultatul evangelizării are de-a face cu solul bun – cel care nu doar că inițiază

viața, dar aceasta și crește și se multiplică.

Unii oameni abordează evanghelizarea cu singurul obiectiv ca un necredincios să spună rugăciunea păcătosului. Dar scopul evanghelizării presupune mai mult decât hotărârea să capeți mântuire. Scopul evanghelizării este o schimbare a stilului de viață – ca o persoană să Îl urmeze pe Cristos, și să asculte de învățăturile și poruncile Lui. Scopul ultim este un *ucenic* – un adept dedicat și credincios al lui Cristos.

Din nefericire, dacă o persoană alege să fie mântuită fără să înțeleagă prețul pe care îl presupune să-L urmezi pe Cristos, poate începe bine, dar posibil să înceteze să-L mai urmeze și să-L mai slujească pe Cristos. Această situație este ilustrată de primele trei tipuri de sol din Pilda Semănătorului. Oamenii primesc mesajul, dar păsările le fură semințele, soarele le pârjolește sau mărăcinii le năpădesc. Isus a explicat că păsările, soarele și mărăcinii reprezintă obstacolele din viețile spirituale ale oamenilor. Acestea includ persecutarea sau dorința de avuții. Ele împiedică efectul pe termen lung al mesajului.

Oricât de mult am vrea ca oamenii să Îl aleagă pe Cristos ca Domn al lor, este posibil să-i forțăm să ia decizii premature, în loc să coopereze cu Duhul Sfânt, pe măsură ce El îi conduce, mai ales spre o decizie, și ulterior, spre ucenicizare.

Dacă am înțelege că ucenicizarea trebuie să fie scopul evanghelizării, ne-am schimba modul în care

împărtășim altora mesajul Evangheliei. Isus a crezut că adepții Săi trebuie să înțeleagă prețul presupus de a fi ucenicul Lui: „Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?” (Luca 14:27, 28).¹

Un necredincios trebuie să înțeleagă ce înseamnă să alegi să primești iertarea lui Cristos și să-L urmezi pe El. Credincioșii trebuie să fie atenți să nu-i manipuleze

Așa cum ucenicii au privit pâinile și peștii înmulțindu-se, acum aveau să participe la perpetuarea și multiplicarea mesajului pe care Isus li l-a încredințat.

emoțional pe oameni înspre a lua decizii pe care nici nu le înțeleg, nici nu sunt gata să le facă. Când ne rugăm împreună cu o persoană care vrea să-L primească pe Cristos, trebuie să ne asigurăm că aceasta înțelege ceea ce face. Pentru aceasta este nevoie de înțelepciune și, uneori, chiar și de restricții.

Responsabilitatea noastră nu este să-i convingem pe oameni să-și dedice viața lui Cristos. Evanghelizarea nu presupune doar convingere umană, ci este lucrarea Duhului Sfânt. Isus a promis că Duhul Sfânt va convinge lumea de „păcat, neprihănire și judecată” (Ioan 16:8).

Noi suntem responsabili să le împărtășim clar celorlalți mesajul Evangheliei. Dar Duhul Sfânt convinge și încredințează inima ascultătorului. Dacă înțelegem că Dumnezeu preia inițiativa și că rămâne activ în procesul de evanghelizare, aceasta ne va permite să fim îndrăzneți, să depindem de lucrarea Sa de convingere. De asemenea, putem fi și răbdători, și ne putem încrede în momentul ales de El în loc să încercăm să-i forțăm pe oameni să ia o decizie prematură. Aceasta ne permite să nu fim nici ezitanți, nici pripitiți în mărturia noastră.

Ucenicizarea dinaintea evanghelizării

Ciclul evanghelizare-ucenicizare se finalizează când ucenicii devin mesageri care evanghelizează și mai mulți ucenici.

În această privință, biserica din America și din alte locuri din Vest poate învăța de la bisericile din alte părți ale lumii. În ultimii 50 de ani, bisericile din cadrul Assemblies of God din numeroase țări s-au dezvoltat mult mai mult decât cele din Vest. Acest lucru este valabil cu precădere în America Latină, Africa și în anumite zone din Asia. Unul dintre motivele acestei creșteri explozive, exponențiale este faptul că, în majoritatea țărilor din Lumea a Treia, credincioșii sunt învățați cum și se așteaptă de la ei să evanghelizeze. Prin contrast, numeroși credincioși din America se așteaptă ca evanghelizarea să fie făcută de personal profesional, plătit. În țările unde biserica nu are prea mulți angajați plătiți, congregațiile sunt mult mai active în evanghelizare.

Să fii un martor eficient nu depinde neapărat de cât de mult L-ai urmat pe Cristos și nici măcar de cât de matur spiritual ești. Studii ample efectuate în mii de biserici demonstrează că majoritatea evanghelizărilor personale din orice congregație sunt efectuate de cei care sunt creștini de mai puțin de un an.

Evanghelizarea personală este o parte esențială din a-L urma pe Cristos. Trebuie să facă parte din stilul de viață al fiecărui credincios, pentru ca acesta să aibă impact asupra celor din jurul său.

Obiectivul

Obiectivul evanghelizării și al ucenicizării este descris clar în epistola lui Pavel către Coloseni: „El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei” (Coloseni 1:22, 23). Apoi,

Pavel descrie scopul proclamării Evangheliei: „Pe El îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, *desăvârșit* în Cristos Isus” (Coloseni 1:28, sublinierea autorului). Observați că scopul este ca fiecare ucenic să fie prezentat înaintea Domnului sfânt, fără prihană și fără vină – *desăvârșit* în Cristos – la sfârșitul vieții pământești.

Pe măsură ce conduc bisericile locale în evanghelizare, pastorii trebuie să ia deseori decizii în ceea ce privește modul de administrare a timpului și a resurselor. Asemenea lui Pavel, și noi trebuie să ne dedicăm evanghelizării prin *toate* mijloacele (1 Corinteni 9:22, sublinierea autorului). Dar trebuie să clasificăm aceste mijloace care rezultă în obiectivul final definit în Cuvântul lui Dumnezeu – ucenici „desăvârșiți în Cristos” (Coloseni 1:28). Uneori, aceasta va presupune să optăm pentru metode care nu produc la fel de multe decizii inițiale de a-L urma pe Cristos, dar care rezultă în mai mulți ucenici.

Isus este preocupat de consecințele eterne ale păcatului și de destinul etern al fiecărei persoane. Evanghelia îl cheamă pe fiecare ascultător să aleagă și să răspundă la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Evanghelia se concentrează pe mântuirea indivizilor care vor fi Mireasa lui Cristos. Misiunea bisericii este să ia parte la misiunea lui Cristos de „a aduce pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:10).

Ciclul evanghelizare – ucenicizare este un proces interminabil de atingere și păstrare a oamenilor care devin cetățeni ai Împărăției eterne a lui Cristos.

RANDY HURST, Springfield, Missouri, este directorul de comunicare al Assemblies of God World Missions și comisar al Commission of Evangelism (Comisiei de Evanghelizare – n. tr.).

NOTĂ

¹Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură în limba română, traducerea Dumitru Cornilescu.

VIATA ÎNTR-UN BLENDER: CUM SĂ RĂSPUNZI NEVOILOR FAMILIILOR MIXTE

de Donald R. Partridge

Cine nu-i gata, va fi luat cu lopata: de familiile vitrege și familiile monoparentale. Acestea reprezintă cea mai semnificativă schimbare culturală din cadrul bisericii de astăzi. Trebuie să te ocupi de ele. Reprezintă un aspect foarte important al lucrării tale. Aceste sisteme i-au afectat aproape pe toți cunoscuții tăi, posibil chiar familia ta.

Problemele cu care se confruntă aceste familii sunt enorme. În acest articol voi aborda câteva dintre problemele mai grave și voi oferi soluții la acestea. Posibil să afli lucruri pe care nu le-ai știut până acum și voi prezenta și aplicații biblice pentru ele. Dar articolul

acesta îți propune în același timp și o provocare. Ești gata de reorientare?

Cunoști statisticile: jumătate din toți adulții din ziua de astăzi sunt necăsătoriți, necăsătoriți din nou sau părinți necăsătoriți. Ceilalți sunt căsătoriți, iar jumătate din cei căsătoriți fac parte din familii vitrege. Statisticile privind divorțul sugerează că aproximativ 43% din primele căsătorii și peste 60% din familiile vitrege dau greș. Datorită numărului atât de ridicat de familii vitrege, căsătoriile secunde, terțe și chiar cvarte sunt tot mai frecvente. Indiferent de motivele care stau la baza acestui fapt, cert este că părinții necăsătoriți și familiile

vitrege câștigă tot mai mult teren în statistici.

De ce va predomina lucrarea cu familiile vitrege și cele monoparentale în biserica ta? Pentru că, atunci când încerci să atingi comunitatea cu mesajul Evangheliei, te alegi cu ce îți oferă ea – adică tot mai multe familii vitrege și monoparentale.

Capul Bisericii a spus: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului” (Isaia 61:1,2).

Și alții au inima frântă și suferă, cum ar fi părinții necăsătoriți și membrii unor familii vitrege.

Așa că, haide să facem cunoștință cu un cuplu care vizitează biserica ta. Povestea este adevărată, cu excepția numelor și a locației.

După ce a trecut printr-un divorț sfâșietor, Barbara, care a locuit în Wichita, Kansas, a hotărât să-și ia cele două fiice și să se mute cât mai departe posibil. Și-a găsit o slujbă în Seattle, Washington, și a folosit banii de relocare pentru a-și finanța mutarea. Chiar înainte să plece, tatăl copiilor a dat-o în judecată și i s-a interzis să-și scoată copii de pe teritoriul statului respectiv. Așa că Barbara a plecat în Vest de una singură. Odată cu încheierea contractului de muncă de un an de zile, s-a mutat înapoi în Wichita.

Absența ei i-a afectat relația cu fetele, iar, în plus, tatăl lor le-a vorbit-o de rău pe Barbara. Fetele locuiesc cu tatăl lor, dar Barbara este hotărâtă ca acestea să se mute cu ea. Bineînțeles, tatăl se opune. Se întrezăresc litigiile.

La care se mai adaugă ceva: în Seattle, Barbara l-a cunoscut și s-a căsătorit cu Jacob, care s-a mutat în Wichita împreună cu ea. Barbara și Jacob deja se confruntă cu greutate din pricina copiilor Barbarei. Jacob ar vrea ca ea să fie mai exigentă, iar Barbara refuză. Ea încearcă să se reapropie de ficele ei și se teme că dacă le-ar impune o disciplină mai dură le-ar îndepărta de tot.

Oare se pot înrăutăți lucrurile și mai mult de-atât?

Jacob a avut două căsnicii anterioare și are trei copii: prima lui soție locuiește în New York, cu doi dintre copii, iar a doua în Seattle, cu fiul lor. Jacob nu a mai vorbit cu copiii lui de luni de zile. Ambele foste soții i-au întărit pe copii împotriva lui. Când își sună copiii din New York, aceștia îi închid telefonul în nas. Și acum s-a mutat departe de fiul lui din Seattle.

Duminică dimineața, Barbara și Jacob se află la tine în biserică. Arată bine și pare că se poate discuta cu ei. Totuși, o privire asupra vieților lor interioare scoate la iveală

complexități și suferințe enorme. Au nevoie de ajutorul tău. Dar cum îi poți ajuta tu?

În primul rând, le poți oferi sprijin prin ceea ce spui duminică dimineața. Poți să le dai de înțeles că înțelegi, că te preocupă și că, în biserică ta pot găsi îndrumare și sfaturi. Acest cuplu poate deveni un centru de sănătate și stabilitate pentru ei înșiși, pentru copiii lor și pentru alți părinți necăsătoriți și familii vitrege.

Iată lucrarea din Isaia la care se referea Isus. Ai vrea tu să fii un far pentru cuplurile precum Barbara și Jacob și să-ți privești biserica crescând? Dacă da, iată ce ai de făcut.

Pericolul alinării bruște

Este foarte important să înțelegem principalul motiv pentru care numeroși părinți necăsătoriți se grăbesc să-și dea întâlniri sau să se căsătorească. Barbara și Jacob erau ambii părinți necăsătoriți divorțați în Seattle. Analizează obiceiurile de întâlnire care i-au făcut să se căsătorească. Te va ajuta să înțelegi

În mediul lor, având inimile frânte și fiind afectați emoțional, imaginează-ți ce s-a întâmplat când s-au întâlnit Barbara și Jacob. Brusc, au experimentat bunătatea și compania unui adult. Emoțiile zdrobite atât de mult timp au fost brusc, readuse la viață. Aceste emoții i-au luat pe Barbara și pe Jacob prin surprindere.

O schimbare atât de radicală și de bruscă a mediului poate fi copleșitoare. Nici Barbara și nici Jacob nu și-au dat seama că sentimentele intense pe care le simțeau unul pentru celălalt erau, în mare parte, rezultatele acestei schimbări bruște.

Era aproape imposibil să manevrezi intoxicația lor emoțională.

Persoanele care nu au copii sunt atrase în relații; părinții necăsătoriți sunt împinși în relații.

Persoanele care nu au copii nu se grăbesc să-și dea întâlniri și aprofundează relațiile pe care le inițiază. Părinții necăsătoriți se îndrăgostesc după un singur fel de mâncare. În doar câteva ore, pot

Complexitatea relațiilor multiple din familiile mixte poate fi copleșitoare. Acestea pot și vor dezmina și pe cele mai bune dintre familii.

ce s-a întâmplat mai devreme în relația lor.

Biblia descrie divorțul în detalii sumbre. Deoarece atunci când se unesc, doi oameni devin una, separarea lor înseamnă că acel singur trup se sfâșie în două, lăsând goluri și membre amputate în urma lui. Divorțul presupune că unul dintre parteneri a comis fapte violente și groaznice de trădare și vătămare fizică față de celălalt.

La acestea se adaugă chestiunile juridice, custodia copiilor și chestiunile privind programul de vizitare, problemele financiare, să fii forțat să trăiești separat de copii, partenerul de viață devine un fost soț ostil, foștii prieteni și rudele se întorc împotriva ta. Toate aceste ingrediente produc indivizi extrem de vulnerabili.

trece de la „Bună, ce mai faci?” la „Vreau să-mi petrec restul vieții cu această persoană.”

După prima lor întâlnire, Barbara și Jacob credeau că știu tot ce trebuia să știe unul despre celălalt. Au trecut cu vederea orice probleme pe care le-a observat și le-au considerat neimportante în planificarea vieții lor împreună. Proverbe 27:7 spune: „Sătulul calcă în picioare fagurul de miere, dar pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci.” Ei au ales să treacă cu vederea faptul că Jacob mai fusese căsătorit de două ori și că fusese înstrăinat de copiii săi, și că Barbara locuia departe de copiii ei.

Relația lor era atât de frumoasă.

Ca pastor, cum le poți fi tu de folos?

În cazul părinților necăsătoriți care se pot recăsători, înainte ca aceștia să își dea din nou întâlniri, explică-le că vor avea parte de sentimente intense din pricina acestui contrast. Vorbește despre intoxicația emoțională generată de o astfel de schimbare bruscă a mediului lor. Explică-le că emoțiile pot deveni aproape de nestăpânit. Spune-le că vor dori ca noua lor relație să avanseze cu viteza luminii; că Dumnezeu le va apărea în vise, viziuni și nenumărate confirmări, că vor ajunge să-și ignore rațiunea, să uite de sine, să lase moralitatea în urmă și (în această perioadă), să uite de copiii lor.

Învață-i că o căsnicie este durabilă doar dacă vor răbdători, gata să se miște încet, și să facă pregătiri înțelepte. Dacă vor ști la ce să se aștepte, părinții necăsătoriți nu vor mai fi luați prin surprindere, își vor stăpâni emoțiile intense și își vor schimba obiceiurile legate de întâlnirile amoroase.

Legături de familie

Famiiliile vitrege se dezbină la fel de repede precum se formează. Iată de ce. Geneza 2:24 spune: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.”

Cuplurile căsătorite sunt menite să fie separate și independente, stăpâne peste casele lor. Imaginează-ți potențialul de probleme când persoanele se căsătoresc fără să iasă de sub

relațiile și autoritățile exterioare se suprapun intenționat. Partenerii din cadrul unei prime căsnicii sunt independenți și legați exclusiv unul de celălalt. Încă din ziua nunții, familiile vitrege nu sunt independente de copiii lor și, prin urmare, nu creează o legătură exclusivă cu partenerii lor curenți.

Separarea de toate relațiile exterioare aduce pace. Relațiile suprapuse creează automat dificultăți și greutăți.

Într-o primă căsnicie, soțul și soția sunt „un singur trup”, iar copiii lor împărtășesc aceeași legătură biologică. Părinții și copiii formează o singură unitate familială. Pe de altă parte, membrii familiilor vitrege sunt adulți și copii înrudiți biologic și non-biologic. Iar ceilalți părinți ai copiilor și partenerii celorlalți părinți, vor cu toții să controleze familia vitregă. Complexitatea unor astfel de relații multiple poate fi copleșitoare. Ele pot și chiar dezbină și cele mai bune dintre familii.

Acest lucru este evident pe tot parcursul Scripturii și de-a lungul istoriei, pe măsură ce soțiile multiple și copiii care nu provin din același tată sau din aceeași mamă se ceartă între ei și creează o zarvă nesfârșită – Sara și Agar, Ismael și Isaac, Lea și Rahela, fii lui Iacov și fratele lor vitreg Iosif, urmașii chinuți ai Împăratului David, cei 70 de fii ai lui Ghedeon, lefta și frații săi vitregi cu Penina sunt doar câteva exemple. Dacă relațiile dintre frați și surori vitrege nu funcționează, cum să

viața lor. Iar Barbara și tatăl fetelor se ceartă unde vor locui fetele. De asemenea, deoarece Jacob a fost atât de absent din viața copiilor lui, fostele lui soții i-au întărâtat pe aceștia împotriva lui.

Este posibilă armonia în familiile monoparentale și vitrege? Pot oare Jacob și Barbara să dezvolte o relație de bunățate și purtare de grijă reciprocă? Iar tu, ca pastor, îi poți ajuta în vreun fel? Absolut. Iată cum.

Biblia ne spune că copiii trebuie să își cinstească tatăl și mama, că trebuie să ne iubim dușmanii și să le facem bine celor care ne persecută, să întoarcem și celălalt obraz și să depunem puțin mai mult efort cu cei care ne controlează timpul și energia. Prin urmare, putem și-ar trebui să facem următoarele:

În primul rând, părinții trebuie să identifice clar fiecare relație din cadrul familiei monoparentală sau vitregă. Spre deosebire de primele căsnicii, unde fiecare membru împărtășește aceeași legătură biologică, în familiile monoparentale și vitrege, fiecare legătură biologică și non-biologică trebuie reorganizată.

Să luăm, de exemplu, cazul Barbarei și al lui Jacob. Au în total nouă relații cheie distincte în familia lor: [1] copiii Barbarei și tatăl lor, [2] Barbara și copiii ei, [3] Barbara și Jacob, [4] Jacob și copiii lui, [5] doi dintre copiii lui Jacob cu mama lor din New York și [6] cel de-al treilea copil al lui Jacob cu mama lui din Seattle. Relațiile non-biologice includ [7] Barbara și relația ei cu cei trei copii ai lui Jacob și [8] relația dintre Jacob și copiii Barbarei. Ultimul set de legături este între [9] copiii, care încă nu s-au cunoscut.

Este posibil ca oricare dintre aceste relații să amenințe la un moment dat stabilitatea legăturii dintre Barbara și Jacob. Ei trebuie să identifice și să satisfacă fiecare relație individuală pentru ca pacea să persiste în căsnicia lor.

Apoi, odată ce Barbara și Jacob au identificat relațiile de familie, Barbara și Jacob trebuie să le accepte individual – nu să se opună lor. Barbara și Jacob nu trebuie să se împotrivesc sau să lupte

Persoanele care nu au copii nu se grăbesc cu întâlnirile și aprofundează relațiile pe care le inițiază. Părinții necăsătoriți se îndrăgostesc după o cină.

autoritatea părinților lor. Autoritățile și relațiile suprapuse pot genera conflicte. Dar compară o primă căsnicie cu o familie vitregă.

În cadrul unei prime căsnicii, cuplurile se separă intenționat de relațiile și autoritățile din exterior; în cadrul familiilor vitrege,

ne așteptăm ca relațiile biologice din cadrul familiilor vitrege să funcționeze?

Cu un astfel de necaz se confruntă și Barbara și Jacob. Jacob critică stilul parental al Barbarei. Fiicele Barbarei au dat de înțeles că nu vor ca Jacob să se implice în

împotriva niciuneia dintre aceste relații. În plus, ei trebuie să fie un exemplu, cinstind și sprijinind oricare dintre legăturile sau relațiile din cadrul și din jurul familiei vitrege.

Acceptând legături și conexiuni vitrege, părinții și părinții vitregi le permit celorlalți părinți și părinți vitregi drepturile și privilegiile depline care li se cuvin. Acceptarea presupune să le permită celorlalți adulți să-și trăiască propria viață așa cum aceștia găsesc de cuviință. Însă acceptarea nu este totuna cu aprobarea. Nu înseamnă că un set de părinți trebuie să fie de acord cu stilul de viață al celui alt set de părinți sau cu metoda lor de a-și crește copiii. Dar ei și copiii lor trebuie să respecte și să onoreze poziția de părinte biologic, de părinte vitreg și pe copiii tăi, indiferent că merită sau nu această poziție. Fiecare părinte și fiecare părinte vitreg trebuie considerat important și vital pentru bunăstarea emoțională a copiilor tăi.

Indiferent că îți plac sau nu membrii celeilalte familii a copiilor tăi, fiecare legătură și fiecare conexiune vitregă sunt elemente cheie în promovarea bunăstării copiilor tăi, precum și a fericirii propriei tale familii vitrege.

Petru scrie: „Să fiți toți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea” (1 Petru 3:8, 9).² Biblia le spune Barbarei și lui Jacob să fie buni, atenți și folositori – și să le spună copiilor lor să se poarte la fel.

Apropo, familia vitregă a autorului are 23 de relații separate, în comparație cu cele 9 ale Barbarei și Jacob. Nu glumim când spunem că este important să identifiți și să acceptați fiecare relație.

Mentalități

Într-o primă căsnicie, membrii de familie au aceeași mentalitate – sunt cu toții membri ai aceleiași familii.

Cei din familiile monoparentale nu împărtășesc aceeași mentalitate.

Chiar modul de gândire al părinților diferă de cel al copiilor. Mama necăsătorită nu-și recunoaște fostul soț ca făcând parte din viața ei, dar fiul ei îl recunoaște pe deplin ca tată. Tatăl recăsătorit își recunoaște noua lui soție ca făcând parte din familie, dar fiica lui se gândește: „*Femeia aceea nu e mama mea.*”

Aceste mentalități determină comportamentul (Proverbe 23:7).

„Nu mă uit niciodată la defectele celorlalți.
Pur și simplu îmi zic: Așa aș fi și eu
de nu s-ar îndura Dumnezeu de mine.”

Comportamentul copiilor și al părinților va fi în concordanță cu modul lor de a gândi. Totuși, ca părinți, noi vrem ca copiii noștri să gândească și să se comporte altfel decât noi. Vrem ca ei să aibă aceleași valori și credințe ca noi. Dacă nu se întâmplă așa, ne opunem. Chiar și apostolul Pavel i-a spus uneia dintre bisericile sale: „Eu v-am născut prin Evanghelie. De aceea, vă rog, călcați pe urmele mele” (1 Corinteni 4:16).

Aceeași problemă o are și Isus cu mama și tatăl Său, în Luca 2. Fără știrea Mariei sau a lui Iosif, tânărul Isus a rămas în urmă și a petrecut câteva zile în Templu, până L-au găsit părinții Lui. Fii foarte atent aici: când L-au găsit, Maria l-a spus: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.” El le-a zis: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (versetele 48, 49).

Observi diferențele mentalităților evidențiate aici? Și observi comportamentele diferite? Maria a spus „Tatăl tău și eu...”

Isus a spus „Eram în casa Tatălui Meu.” Isus și mama Lui au folosit în moduri diferite termenul *tată*. Maria se referea la Iosif; Isus vorbea despre Tatăl lui ceresc.

Dacă însăși familia lui Isus era dezbinată de mentalități și comportamente diferite, este ușor să ne imaginăm problemele

care pot apărea în familiile monoparentale și vitrege.

Aceste diferențe de mentalitate afectează grav familia vitregă a Barbarei și a lui Jacob. Privește doar numărul ridicat de mentalități care intră în opoziție una cu cealaltă: părinții se opun părinților, foștii parteneri se opun unul altuia, copiii intră în conflict cu părinții. Astfel de relații tensionate sunt catastrofice

pentru sănătatea emoțională a tuturor, dar cu precădere a copiilor.

Care este soluția?

Identifică și respectă mentalitățile diferite. Enumeră modurile în care fiecare dintre membrii familiei vitrege trebuie să reacționeze la ceilalți membri ai familiei. Apoi, adulții trebuie să onoreze și să lucreze cu aceste mentalități. Este mai dificil decât pare.

De exemplu, Barbara și Jacob vor recunoaște că copiii Barbarei trebuie să-și iubească atât tatăl, cât și mama, dar trebuie să-l respecte și să se poarte bine cu Jacob. Apoi vor face tot posibilul pentru a sprijini această mentalitate. Barbara va încerca bineînțeles să-și consolideze propria relație cu ficele ei, dar trebuie să sprijine și relația acestora cu tatăl lor. Jacob va face tot posibilul să le ajute pe Barbara și pe ficele ei să-și recapete apropierea anterioară. De asemenea, va încerca să accentueze relația ficelilor sale vitrege cu tatăl lor. Și, cu îndrumarea Barbarei, prin comportamentul servil al lui Jacob, s-ar putea ca ficele ei să-l accepte pe acesta ca făcând parte din familie.

Barbara trebuie să se considere o slujitoare a lui Jacob și a copiilor săi și a atitudinilor acestora. Ea trebuie să depună tot efortul pentru a ajuta la vindecarea dezbinării și a animozității dintre Jacob și copiii lui.

Trebuie să sprijine dorința acestuia de a călători până la New York și Seattle pentru a-și vedea copiii. De asemenea, îl poate ajuta și să înceapă procesul lung de restaurare a relației sale cu cele două foste soții ale lui, poate chiar să încerce să le cunoască pe acestea.

Creșterea/Des-creșterea copiilor

Chiar și doi părinți excelenți pot distruge o familie vitregă bună. Dacă soțul și soția nu se pun de acord cu privire la modul de a crește copiii, până și o familie bună poate fi distrusă.

Părinții sunt renumiți pentru faptul că renunță la disciplină, iar părinții vitregi pentru că sunt prea exigenți. Indiferent că are sau nu dreptate, părintele copilului trebuie să dețină în cele din urmă controlul privind modul în care își va crește copilul. Dacă unul dintre părinți nu se implică și refuză să facă ceva în privința asta, tot ce poate face părintele vitreg este „des-creșterea” copiilor. Aceasta presupune să te retragi și să-i permiți părintelui copilului să dețină controlul deplin asupra copilului său.

„Des-creșterea” copiilor este o chestiune importantă în rândul părinților vitregi. De nenumărate ori, am văzut părinți vitregi care au distrus căsniciile grozave deoarece n-au știut să fie flexibili și n-au putut să se retragă din creșterea copiilor.

Isus ne-a exemplificat acest tip de flexibilitate. Isus este Mesia și Rege; cu toate acestea, când a venit pe pământ, nu și-a exercitat drepturile de Mesia sau de Rege. De fapt, a făcut chiar opusul. Pavel spune că Isus nu s-a fâlit, ci a luat chipul unui slujitor și s-a făcut asemenea oamenilor. La modul figurativ vorbind, El nu putea nici măcar să zdrobească o trestie frântă sau să stingă un muc încă arzând (Matei 12:20; Filipeni 2:7).

Pot oare părinții vitregi să urmeze acest exemplu? Poate oare un părinte vitreg să renunțe la drepturile sale parentale legale și să ia chip de slujitor, supunându-se nivelului parental al partenerului? Poate oare un părinte vitreg să-l

câștige pe copilul vitreg de partea sa, prin sacrificiu de sine și slujire, și nu prin impunere și forță?

În această încurcătură se află și Barbara și Jacob. Barbara a stabilit nivelul parental. Poate respecta Jacob acest nivel? Care este soluția pentru Jacob?

Modelul pe care va trebui să îl urmeze Jacob este *modelul bunicului* – unde părintele face toată treaba, iar bunicul se bucură de copii. Jacob poate deveni asemenea unui bunic, eliberat de povara creșterii copiilor. Aceasta îi va permite Barbarei să își crească copiii fără ca el să intervină. Dacă apar dificultăți în ceea ce-i privește pe copii, totul va cădea asupra Barbarei. Jacob, pe de altă parte, poate învăța să se bucure de ficele lui vitrege. El poate învăța să țină la ele și să le accepte așa cum sunt, cu punctele lor bune și rele. El poate fi una dintre cele mai bune surse de încurajare pentru Barbara. Urmând exemplul lui Isus și ideea de a adopta modelul bunicului, Jacob trebuie să accentueze lucrurile pozitive, să aducă vindecare și har în noua lui familie.

Concluzie

Păcatul face ravagii în rândul familiilor din comunitățile noastre, iar familiile monoparentale și vitrege sunt o parte importantă a congregației tale. Trebuie să te reeduci, pentru a putea trata constructiv și util aceste sisteme familiale în dezvoltare.

Oamenii au nevoie de purtare de grijă și de sprijin înțelept. Aceste familii sunt frânte; și rănite constant. Ele sunt candidatele principale la mila lui Cristos, și nu trebuie sacrificate. Acest câmp de lucrare este copt și gata de recoltă. Dar lucrătorii sunt puțini.

Să mergem dar la răspântiile drumurilor, pentru ca biserica Lui să se umple.

Note

1. Versetele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură în limba română, traducerea Dumitru Cornilescu.

DONALD R. PARTRIDGE, Ph.D., Pleasanton, California, este fondatorul și directorul Institute for Family Research and Education (Institutul pentru Cercetare și

Educație Familială – n. tr.). El și soția sa, Jenetha, sunt mândrii părinți/părinți vitregi a unei familii mixte cu șapte copii. Ultima carte pe care au scris-o, *Loving Your Stepfamily: The Art of Making Your Blending Family Work (Cum să-ți iubești familia vitregă: arta de a face din familia ta mixtă o reușită – n. tr.)*, oferă informații și sfaturi utile despre modul în care părinții necăsătoriți și familiile mixte pot clădi relații multumitoare. Pentru mai multe informații despre familiile mixte, vizitați www.blendingfamily.com.

RESURSE pentru familiile mixte

Următoarele site-uri web oferă resurse pentru familiile mixte:

InStep Ministries

<http://www.instepministries.com>

Successful Stepfamilies

<http://www.successfulstepfamilies.com>

Designing Dynamic Stepfamilies

<http://designingdynamicstepfamilies.com>

ZERO NEGLIJARE

Unele dintre cele mai mari dificultăți cu care se confruntă familiile mixte apar atunci când se acordă prea multă atenție, prea mult timp sau prea multă energie anumitor legături, ceea ce duce la *neglijarea* altor legături și conexiuni vitrege.

Să te concentrezi pe o anumită legătură în *detrimentul* altora înseamnă favoritism. Dacă nu există un motiv bun pentru a acorda un surplus de atenție (cum ar fi o boală foarte gravă), să acorzi mai multă atenție unei legături sau conexiuni vitrege este letal în cazul familiilor mixte. Favoritismul stârnește gelozii și resentimente care pot dezbină cele mai bune dintre familii.

Zero neglijare pentru toți membrii familiei vitrege înseamnă să nu treci cu vederea și să nu desconsideri niciuna dintre legăturile sau conexiunile vitrege. Zero neglijare înseamnă că toți membrii familiei mixte experimentează un sentiment de bunăstare și se simt rezonabil de mulțumiți.

Neglijarea apare atunci când indivizii din cadrul unei familii mixte percep că primesc mai puțină trecere, mai puțin timp și/sau mai puține bunuri materiale decât alți membri ai familiei. Sentimentul lor de dreptate este încălcat. Se simt dezonați. Au sentimentul că au pierdut ceva, ceea ce generează mânie sau resentimente și tristețe și inițiază adevărate războaie.

Unul dintre cupluri ne-a spus că familia lor mixtă este atât de reușită deoarece întotdeauna pun mariajul lor pe primul loc.

Nici 10 minute mai târziu, un alt cuplu ne-a spus că succesul familiei lor se datorează faptului că le acordă întotdeauna prioritate copiilor.

Iată principiul valid: Indiferent de prioritatea relațiilor, dacă membrii familiei nu se simt niciodată dați la o parte, neglijați sau maltratați, familia vitregă o va duce bine.

— DONALD R. PARTRIDGE, Ph.D.,
Pleasanton, California.

Fragmentul de mai sus a fost editat și abreviat din *Loving Your Stepfamily: The Art of Making Your Blending Family Work* (Cum să-ți iubești familia vitregă: arta de a face din familia ta mixtă o reușită – n. tr.). Copyright © 2007 de Dr. Donald R. Partridge. Folosit cu permisiune.

FII UN BARNABA, URMEAZĂ UN PAVEL, INSTRUIEȘTE UN TIMOTEI

de PAUL R. MARTIN

Într-o lume în care izolarea ia amploare, nu ar trebui să ne surprindă că oamenii regândesc dinamica relațională a dezvoltării lucrării creștine. Termeni precum *mentor*, *grup mic*, *grupuri* și *grup de responsabilizare* sunt acum la modă și subliniază doar aspectele simptomatice

În vremuri ca acestea, când numărul lucrătorilor creștini scade drastic, poate că am putea schimba situația dacă am reanaliza câteva relații sacerdotale de bază.

rezultate din lipsa unor relații semnificative.

Lucrarea noastră necesită relații sincere, bazate pe încredere. Ținute ascunse, supurează sentimente, comportamente sau atitudini nepotrivite.

Din nefericire, de mult mai multe ori decât ne-ar plăcea să recunoaștem, acest lucru îl transformă pe un om al lui Dumnezeu într-un olog spiritual și emoțional.

Poate că liderii din biserica Domnului sunt chemați „să cunoască și să fie cunoscuți”. Isus a avut trei prieteni mai apropiați. Apostolul Pavel i-a avut alături pe colegii lui misionari, de-a lungul Faptelor apostolilor. John Wesley i-a avut pe cei din Holy Club, împreună cu o serie de întrebări scrupuloase mult mai profunde decât „Câți alergați?” sau „Ce scor ai la golf?”

Mă întreb uneori *Cine mă cunoaște cu adevărat? Cu sentimentele, luptele și eșecurile mele?*

Unii pastori consideră că a relații de responsabilizare la distanță. Dar realitatea este că, de cele mai multe ori, se împărtășesc doar lucrurile știute deja. Unii se așteaptă să fie protejați de o platformă publică; alții se alătură unui grup mic.

O relație anume nu garantează responsabilizarea, din moment ce relația în sine nu are capacitatea de a ne trage la răspundere. Trebuie să ne tragem singuri la răspundere. Atâta timp cât o persoană nu se supune de bunăvoie altei persoane, se menține vulnerabilitatea unei vieți duplicitare. Transparența, franchețea, sinceritatea și altele de genul acesta nu pot fi impuse; ci, mai degrabă, ele provin din teama de Domnul.

În vremuri ca acestea, când numărul lucrătorilor creștini scade drastic, poate că am putea schimba situația dacă am reanaliza câteva relații sacerdotale de bază. Dacă aruncăm o privire de ansamblu asupra modelelor de lucrare din Faptele apostolilor, ies la iveală cel puțin trei relații cheie. Poate că dacă ne rugăm și aplicăm aceste exemple și dacă ne analizăm propriile relații, Duhul Sfânt ne va lumina propriile realități. Prin harul lui Dumnezeu, poate putem preveni alte victime în rândul liderilor creștini.

FII UN BARNABA

Nu pot să nu mă întreb dacă Pavel s-ar fi descurcat fără Barnaba. Poate că ar fi avut încă praf din Damasc pe sandale. Pavel se temea încă de amenințările cu moartea ale iudeilor când Barnaba l-a dus la apostoli și a garantat veridicitatea mărturiei sale (Faptele apostolilor 9:26, 27). Barnaba n-a fost obligat să facă asta, dar acest act de încurajare a creat puntea necesară între Pavel și îndeplinirea chemării sale. Câțiva ani mai târziu, Duhul Sfânt i-a spus lui Barnaba să-l caute pe Pavel (Fapte 11:25). Fără îndoială că majoritatea uitaseră mărturia despre drumul spre Damasc, dar nu și Barnaba.

Barnaba, așa cum îi este și numele, părea să caute mereu pe cineva pe care să-l încurajeze în lucrare. Biserica primară părea să-l fi trecut cu vederea pe fabricantul de corturi din Tars și să-l ignore când venea vorba de lucrări importante. Dar Barnaba și-a adus aminte de el. Datorită influenței lui Barnaba, biserica

din Antiohia i-a găsit un loc lui Pavel și l-a ajutat să-și dezvolte relații de încredere și o slujire de învățare a altora apreciată (Fapte 11:26; 13:1,2).

Nu este singura dată când Barnaba a preluat o astfel de inițiativă. Îți amintești de Ioan Marcu (Fapte 15:37)? Indiferent de bagajul sau eșecul din trecut al oamenilor, Barnaba era prezent la datorie.

Câți slujitori creștini n-au avut oare nevoie de un Barnaba al zilelor noastre, care să le creeze o oportunitate? Câți lucrători creștini nu stau oare pe tușă din pricina eșecurilor lor? Biserica lor nu s-a dezvoltat. Nu au primit destule voturi. Programul a fost un dezastru. O relație maritală sau familială s-a destrămat. Unde este fratele sau sora care, asemenea lui Barnaba secolului întâi, să-i caute pe cei uitați, să creadă în chemarea divină, să spere la ce-i mai bun?

Secolul 21 are nevoie de mai mulți lucrători care să gândească ca Barnaba. Părăsirea chemării lui

Lucrătorii bine instruiți au un potențial mai mare de longevitate în lucrare, la fel cum alergătorii de maraton bine antrenați au șanse mai bune de a finaliza cursa.

Dumnezeu a devenit o pandemie. Fii un Barnaba. Cei care suferă în tăcere se ascund în umbrele succeselor altora. Fii un Barnaba. Provocarea ne stă chiar în față. Privește în jurul tău, căutându-i pe cei dați la o parte, pe cei trecuți cu vederea, pe cei respinși. Fii un Barnaba. Caută-i pe cei care au dat greș și sunt descurajați. Fii un Barnaba. Dacă ne păstrăm lucrătorii, cu siguranță vom inversa tendința de declin a slujitorilor vocaționali.

URMEAZĂ UN PAVEL

Sevorbește mult în zilele noastre despre mentorare. Fără îndoială că această nevoie este exacerbată de realitățile sociologice ale secolului 21. Dezbinarea din căminele unde fii și ficele au relații distante sau non-existente cu tații lor au afectat categoric într-un mod negativ dezvoltarea conducerii. În trecut, fiul muncea alături de tatăl, învățând nu doar aptitudinile și competențele acestuia, ci și comportamentul și valorile. Mai există oare așa ceva în zilele noastre? Colegi de clasă învățând teorie?

Viața reală este diferită de teoria de laborator. O educație în sine nu ne poate pregăti pentru viață.

Așa cum un avion are două aripi, cognitivul trebuie echilibrat cu aplicația practică.

Gândește-te la lista de persoane din Noul Testament pe care le-a influențat apostolul Pavel. Oare a avut aceasta loc într-o sală de clasă formală în cazul lui Tit, al lui Onisim, al lui Luca și al lui Sila? Probabil că nu. Mai degrabă, instruirea lor de bază în Scripturi a căpătat un context și o aplicabilitate pe măsură ce echipa misionară apostolică mergea din oraș în oraș.

Ce Pavel al secolului 21 urmezi tu? Observația ne spune că cea mai bună mentorare nu se obține printr-un program formal. Mentorarea este cel mai eficientă atunci când cel care dorește să fie format, urmează.

„Vrei să mă mentorezi?” este probabil întrebarea greșită. Mentorarea are loc pe măsură ce privim, ascultăm, slujim, urmăm, învățăm, citim, strângem, imităm.

În zilele lui Elisei, acest proces s-a derulat pe măsură ce „amândoi și-au văzut de drum” (2 Împărați 2:6*).

„Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi” întruchipează hotărârea cu care Elisei îl urma pe Ilie.

Fiecare slujitor trebuie să urmeze pe cineva care excelează într-un domeniu de viață sau de lucrare. Datorită tehnologiei și transportului secolului 21, întreaga lume ne este descoperită prin media tipărită – clasică și curentă – casete, CD-uri interactive, Internetul, conferințe și rețele. Acestea îi permit oricărui slujitor, indiferent de slujirea sa, să ia legătura cu orice lider creștin de oriunde în lume.

Mentorarea nu este un lucru pe care cineva îl face altcuiva; este rezultatul unei urmări sânguinoase a vieții și slujirii altcuiva. Așa că, urmează un Pavel. Privește în jurul tău. Axează-te pe cineva pe care-l respecti. Cere-i Domnului să te conducă spre persoanele care te vor influența și te vor forma în viață.

Să urmezi un Pavel nu este doar o activitate pentru slujitorul tânăr. Toți avem de beneficiat din a fi învățați o viață întreagă. Urmează un Pavel. Poate că așa vom putea aduce la normal rata de uzură a lucrătorilor creștini.

INSTRUIEȘTE UN TIMOTEI

O a treia relație cheie în dezvoltarea lucrării creștine, pe care o observăm în Noul Testament, este cea de instruire. Când, în calitate de lucrător, găsești un adept disponibil, motivat, fă-ți timp și găsește energia necesară pentru a investi în instruirea sa.

Instruirea este o activitate ciclică ce implică instrucție, implementare, observare și evaluare. În cadrul acestui model, predarea/instrucția este doar una dintre componentele procesului de instruire. Instruirea creează oportunitatea de a implementa și observa și de a obține un feedback în urma evaluării,

urmate de și mai multă instrucție, necesară pentru a păstra continuitatea ciclului.

Lucrătorii noștri au nevoie de instruire internațională. Aptitudinile trebuie învățate; competențele trebuie cizelate. Mulți Timotei tineri au o nevoie disperată de a fi mai eficienți. Aceștia trebuie să instruiți bine.

Chiar dacă rezultatul primar ar fi că tânărul lucrător este instruit și mai eficient, există și câteva produse secundare ale acestei activități. Și cel care face instruirea are de câștigat. Pe măsură ce învățătorul împărtășește altora principii, acestea se întipăresc mai bine în mintea și inima sa, întărindu-i credința și hotărârea. În plus, se aplică o oarecare măsură de responsabilizare în viața celui care face instruirea, „ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:27). În plus, inima celui care investește în instruire este umplută de bucurie ori de câte ori cei pe care i-a influențat devin eficienți în lucrarea lui Dumnezeu. Apostolul Ioan, pe atunci în vârstă, vorbind despre prietenul său, Gaiu, a spus: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr” (3 Ioan 4).

Lucrătorii bine instruiți au un potențial mai mare de longevitate în lucrare, la fel cum alergătorii de maraton bine antrenați au șanse mai bune de a finaliza cursa. Instruiește un Timotei. În plus, procesul și disciplina instruirii altora poate avea un efect pozitiv asupra instructorului, consolidând adevărul. De asemenea, acestea generează responsabilizare și aduc un plus de bucurie în lucrare.

CONCLUZIE

Dacă fiecare lucrător ar căuta să fie un Barnaba, să urmeze un Paul și să instruiască un Timotei, mulți lucrători care stau pe tușă sau în tribune ar putea fi activi în lucrare. Urmărind acest proces de mentorare necesar, lucrătorii, în calitatea lor de învățăcei de-o viață, ar putea fi mai bine pregătiți pe termen lung. Când se mentorează lucrători mai tineri, aceștia vor deveni mai eficienți în lucrarea lor. Și cei care se dăruiesc pe sine prin instruire vor fi mai încurajați și mai protejați pe drumul lor spre „premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus” (Filipeni 3:14). Mai mulți lucrători, mai bine echipați, alergând în cursa cea lungă, vor avea un efect pozitiv profund asupra numărului de lucrători aflat în scădere. Fii un Barnaba, urmează un Pavel și instruiște un Timotei.

Paul R. Martin a fost pastor senior al First Assembly of God, Rockford, Illinois, și fost supraveghetor al Assemblies of God din Districtului Illinois.

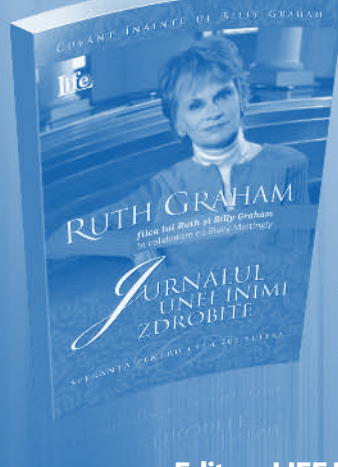
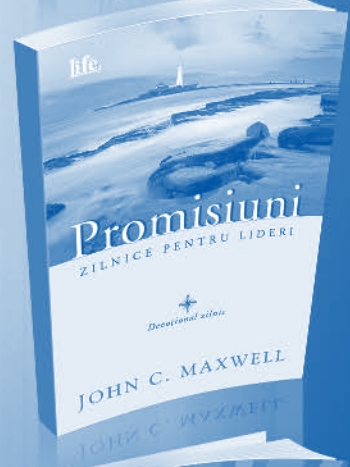
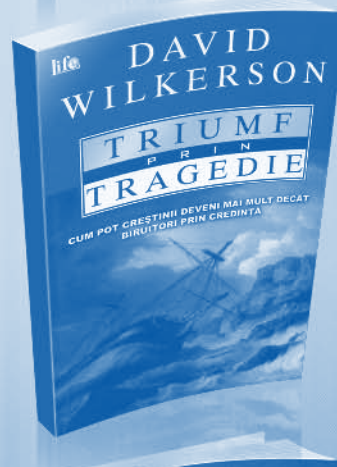
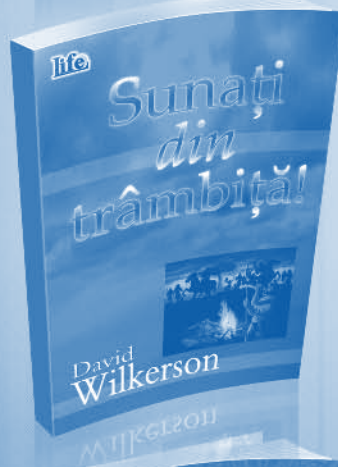
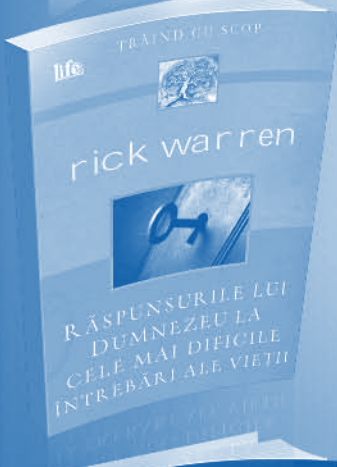
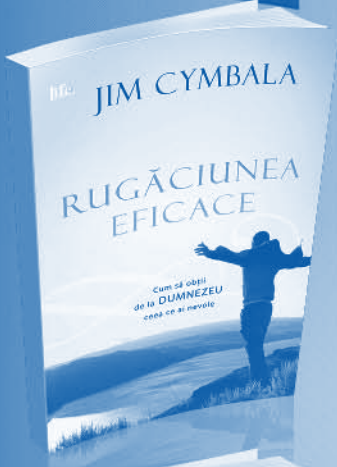
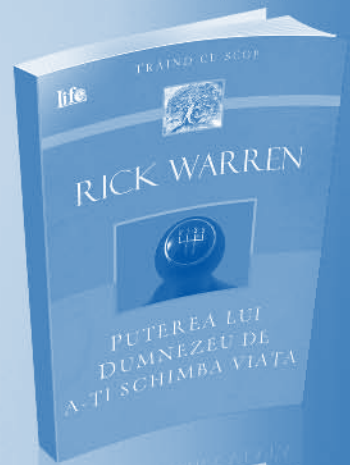
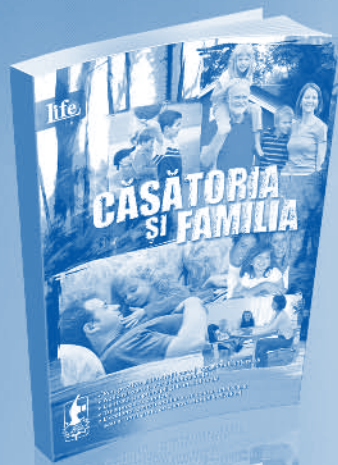
**Referințele scripturale sunt luate din Sfânta Scriptură în limba română, traducerea Dumitru Cornilescu.*

CHESTIONAR PENTRU POTENȚIALI MENTORI

Poate că te întrebi dacă ești făcut(ă) să fi mentorul cuiva. Răspunde la următoarele întrebări pentru a evalua cât de potrivit(ă) ești pentru un astfel de rol:

1. Ești răbdător(răbdătoare)? Ai perspective ample?
2. Ce competențe specifice ai? Ce calități și ce expertiză specifice ai?
3. Cât de puternice sunt calitățile tale interpersonale? Relațiile tale sunt în general sănătoase?
4. Ești orientat pe procese? Poți să rămâi alături de oameni în timp, pe măsură ce ei se dezvoltă?
5. Ești gata să-ți asumi riscuri?
6. Ești gata să accepți responsabilitatea de a-i ajuta pe alții să crească?
7. Merită caracterul tău să fie imitat? Ar fi de acord Dumnezeu ca cineva să-ți imite comportamentul, atitudinea, valorile, limba și manierele?
8. Ești gata să-ți faci timp pentru altcineva?
9. Există vreun păcat sau vreo situație nesănătoasă în viața ta pe care nu le-ai tratat și care ți-ar putea afecta relația cu o altă persoană?
10. Este Cristos Domnul vieții tale? Te-ai angajat tu să-L onorezi în fiecare domeniu din viața ta?

— Adaptare după *As Iron Sharpens Iron (Așa cum fierul ascute fierul - n. tr.)*, de Howard și William Hendricks (Moody Press, 1995). Folosit cu permisiune.

Editura LIFE PUBLISHERS
 OP 10, CP 25, Oradea, Bihor
 Tel./Robot/Fax: (0359) 177 636
 (0359) 322744, 0744 624236
 E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteți găsi și pe Internet la:
www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro